

COP27 İklim Zirvesi: Bir Başka Rezil Boş Söz ve Taahhütler Maskaralığı

Editör Notu: Aşağıdaki yazı 7 Kasım 2022 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini takipçilerimizin dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: [COP27 Climate Summit: Another Obscene Charade of Empty Promises and Pledges... The Rulers of This System Are Taking Humanity Over the Cliff... We Need Revolution, Nothing Less | revcom.us](https://revcom.us/2022/11/07/cop27-climate-summit-another-obscene-charade-of-empty-promises-and-pledges-the-rulers-of-this-system-are-taking-humanity-over-the-cliff-we-need-revolution-nothing-less/)

Bu Sistemin Yöneticileri İnsanlığı Uçuruma Sürüklüyor... Devrime İhtiyacımız Var, Daha Azına Değil!

BM iklim müzakerelerinin son turu COP27 Mısır'da başladı. İşte bazı ilgili gerçekler:

*"Dünya liderlerinin" bu iklim zirvelerinden yaklaşık 30 yıl sonra, küresel sera gazı emisyonları halen artıyor.

*2015 Paris zirvesinde liderler, küresel sıcaklıkların sanayi öncesi seviyelere kıyasla 1,5 santigrat dereceden (2,7 Fahrenheit) fazla yükselmesini engellemeyi "taahhüt ettiler". Bu, iklimdeki yıkıcı değişikliklerin çok daha muhtemel olduğu sıcaklık artışının tehlike içeren alanı demek oluyor.

*Gezegen, Sanayi Devrimi'nden bu yana zaten 1,1 derece ısındı ve şimdi bu yüzyılın sonuna kadar 2,5 santigrat derece daha (4,5 derece Fahrenheit) ısınma yolunda.

*Sadece bu yıl, aşırı hava koşulları Pakistan'ın üçte birini sular altında bırakan ve Afrika Boynuzu'nda (Horn of Africa) 22 milyon insanı kıtlığın eşiğine getiren kuraklığa neden olan sellere neden oldu.

“İklim dostu” Başkan Biden, ABD emperyalistleri Rus emperyalizmiyle vekalet savaşına girerken petrol şirketlerini ve Suudi Arabistan’ı giderek daha fazla petrol üretmeye teşvik ediyor.

GERÇEKLİK KONTROLÜ: COP27 toplantısı, ondan öncekiler gibi, sahtekarlıktan da beterdir!

Emperyalist büyük güçlerin fosil yakıtları kullanmaya devam etmesinin ve büyük emperyalist güçlerin karbon kirliliği ve karbon hareketsizliği nedeniyle küresel Güney’de yoğunlaşan acıların ve çevresel yıkımın bir örtüsüdür.

BİR DAVET VE BİR MEYDAN OKUMA: Sistem değişikliğinin gerekliliğini görüyorsanız, bunun gerçekten ne anlama geldiğine, bu kapitalizm-emperyalizm sistemini devirmek için GERÇEK bir devrim olduğuna dair görüşünüzü izleyin. Varoluşsal krizlerin yaşandığı bir zamanda, insanlık ve çevre korkunç bir geleceğe doğru giderken, bundan gerçekten özgürleştirici bir şey çıkarılabilir. Şu an böylesi bir devrimin küresel ısınmadan en fazla sorumlu olan ülkede, yani ABD’de daha mümkün hale geldiği [Nadir Bir Zamandır](#).

Bu kapitalist-emperyalist sistemi devirmek ve onun yerine Kuzey Amerika’daki Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası’na dayalı sürdürülebilir bir sosyalist ekonomi ve toplum koymak için öğrenmeli ve devrimin bir parçası olmalısınız. Bununla ilgili daha fazla bilgi edinmek için, neden meselenin mevcut kapitalizm-emperyalizm sistemi altında çözülemeyeceğini de içeren küresel ısınmaya odaklanan [Kaynak Sayfasını](#) ziyaret edin.

Gezegeni kurtarabileceğimize dair hiçbir garanti olmasa da, bu bizim en iyi ve tek şansımızdır!

“Marksizm ve Geleceğin Çağrısı” 22. Bölüm: Hayvan Meselesi

Editör Notu: Aşağıdaki bölüm Bob Avakian’ın Bill Martin ile görüşmesinden oluşan “Marksizm ve Geleceğin Çağrısı: Etik, Tarih ve Politika Üzerine Sohbetler” başlıklı kitabın 22. bölümünden aktarılmıştır. Bu yazı özellikle devrimci komünistlerin pek çok karmaşık çelişki içeren ve bir çok boyutu bulunan bir meseleye yaklaşımda izlenmesi gereken yöntem ve yaklaşım açısından önem kazanmaktadır. Bu önemli çeviriyi takipçilerimizin dikkatine sunarız.

MARTIN: Marksizm içinde hangi türden olursa olsun pek de gündeme gelmeyen bir mesele var. Sanırım bazıları buna hayvan hakları meselesi diyecektir. Ben ise yalnızca hayvan meselesi olarak adlandıracağım. Hatta ilk bakışta, “Evet, bu sahip olduğumuz kaygılara oldukça yabancı” bir şey gibi geliyor. Sanırım bu meselenin yabancı olmadığı ya da yabancı olmaması gerektiği konusunda bir tartışma yürütmek istiyorum. Ve bunun bir kısmı tekrardan eski dostumuz etiğe, etik statüsüne geri dönmemizi gerektiriyor. Hayvan meselesi, tabiri caizse etik meselesinin belirli boyutlarını gösteren bir şekilde kendini tematize ediyor. Yani bir tür temel kaygı açısından, hayvanlara karşı kolaylıkla zulüm olarak kabul edilebileceğini düşündüğüm şeyleri gerçekleştiren sistemler düşünüldüğünde, bu ötekine yönelik, yani eğer bunu yüklü şekilde ifade etmek gerekirse “insan bile olmayan” ötekine yönelik bir kaygıdır.

Ancak beslenme açısından, hayvanların yiyecek olarak kullanılmasında bir gıda ekonomisi olarak öncelikle üretim etrafında insanların biçimlendiriliği belli bir bakış açısından insana dair zulmün boyutları da mevcut. Şu kelimeden nefret ediyorum: “Hayvansal gıdalar”. Sosyologlar tarafından araştırılan bir şey var ki, hayvanlara karşı acımasız olma

eğiliminde olan insanlar aslında diğer insanlara karşı da zalim olma eğiliminde olan insanlardır. Böylesi bir durum var.

Sanırım bunu daha derin bir seviyeye taşımak istiyorum. Argümanı belirli bir tema üzerinden geliştirmeye çalışıyorum ve buradaki ipucumu “Sömürgecilik Bir Sistemdir” başlıklı ünlü makaleyi yazan Sartre’dan alıyorum. Ve bunu “Etoburluk bir sistemdir” teması altında geliştirmek istiyorum. Bunun sistem olduğunu ya da bir şekilde sistemin en geniş kategorisi olduğunu söylemeye hazır değilim, ancak sahip olduğumuz sistemin ayrılmaz bir parçası olduğunu düşünüyorum. Hatta daha da ileri gidebilirim, ünlü bir filozof ve hayvan hakları teorisyeni Peter Singer’ın birinci dünyadaki yemek masasının muazzam bir zulüm sahnesi olduğunu söylediğini tekrarlamak isterim. Ve tabiri caizse sadece aileler için değil, gıda ekonomisinin nasıl bir araya geldiği ve orada yemek masasında nasıl bir araya gelindiği durumu var. Etçilik aynı zamanda bir anlamıyla bir zulüm “okuludur” ve hatta dünyada bu zulüme dair yapılabilecek hiçbir şey olmadığı fikrini aşıl原因 bir okuldur. Genellikle genç insanlarla ilgili bildiğimiz bir nokta var, ki bu oldukça yaygındır, bunu özellikle birinci dünyada aniden bir hayvanın bacağını yediklerini fark ettikleri zaman görürüz. Birdenbire bunun bir bacak olduğunu ve yiyebilecekleri sihirli bir şey olmadığını fark ederler. Çocuklar genellikle bunu reddeder ve ebeveynleri, ister otoriter ebeveyn baskısı ister daha çok ikna türünden bir şey olsun, onları bu meseleden uzaklaştırmak için fazlasıyla çaba harcarlar.

Bir çocuğun bu konuda içgüdülerinin olduğunu düşündüğümü söylemek isterdim, ancak buna doğal bir tepki demek de istemiyorum, fakat yine de her halükarda tepkilerinde bir doğruluk payı var. Böylesi anlarda başka biçimlerde ikna çabaları devreye girer; “Bu aslında bir zalimlik değil, çünkü...” demek genel kültürünün bir parçasıdır. Ardından hayvanları sadece bir kategoriye koymakla kalmayıp, “Onlara insani kategoriler uygulamayalım, onları ‘antropomorfize

etmeyelim” denir. Ve daha da fazla bir şekilde “Onlar hissetmiyorlar ki” gibi şeyler söylenir. Ya da toplumdaki bazı sözde öncelikler yüzünden, onları gıda haline getirebilmek için belirli şekillerde yetiştirmenin doğru olduğu öne sürülür.

Bazen de, çocuklara “Evet, bu belki biraz zalimce, fakat buna alışmalısın...” denir. İnsanlar, “Ne yapalım yani, dünya acımasız işte. Bu adaletsiz bir dünya ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok!” derler. Aslında belirli bir anlamda samimi ilişkiler konusundaki tartışmamıza devam etmek için şunu belirtmek istiyorum; yediğinizden, sindirdiğinizden ve vücudunuzda işlediğinizden size daha yakın ne olabilir ki? Bu bir anlamda dünyada sadece zalimlik olduğunu ve bu konuda yapılacak bir şey olmadığını kabul ettirmeye çalışan bir okula benziyor. Aslında toplumun her kesimine de yayılıyor. Bu soruyu burada cevaplayacağımızı sanmıyorum. Belki pek ileriye bile gitmeyeceğiz. Ancak bence bunu masaya getirmek bile başlı başına önemli bir mesele. Yemek masasından kalkarak deyim yerindeyse felsefi masamıza geçiyoruz.

AVAKIAN: Gündeme getirdiğiniz meselenin pek çok farklı boyutu var. Nereden başlayacağınızı bilmek zor. Bence şunu belirtmek gerek, sadece insanlarla hayvanlar arasında değil, aynı zamanda farklı hayvanlar arasında da pek çok farklı derece ve niteliksel farklılıklar var. Bazıları gelişmiş bir sinir sistemine bile sahip değilken, bazıları oldukça gelişmiş sinir sistemine sahip. Ve bazılarında bazı bilinç biçimleri var (ki buna dair daha fazla şey öğrenmeye devam ediyoruz) Bir de başka bir bilinç düzeyine sahip olan insanlar var. Bildiğimiz kadarıyla, insan, felsefi meseleleri gerçekten ele alan ve bunları tartışan tek tür durumunda. Yalnızca insanlar da etobur değildir. Hayvanlar da başka hayvanları yerler. Doğada böyle bir fenomen var ve acımasız görünse de böyle bir durum var. Bizim gaddarlığımızdan değil, kendi hayatta kalma ihtiyaçlarından dolayı bu şekilde evrimleştiler. Öte yandan insanlarla aynı bilince sahip değiller. Bu mesele onlar

açısından değil, insanlar açısından kendini ortaya koyar. Burada “hayvanlar da başka hayvanları öldürüyor, ne olmuş yani?” demiyorum. Ancak farklı hayvanlar arasında farklılıklar olduğunu söylüyorum, ki bunun da birçok sonucu var.

Bu konunun bir başka yönü de, insan toplumunun şu an bu aşamasında olmamız, yani hayvanların evcilleştirilmesiyle başlayan uzun bir zincirin ve ondan kaynaklanan her şeyin sonundayız. Jared Diamond da dahil olmak üzere farklı insanlar bunu analiz ettiler, aynı zamanda Marksist kişiler de bunu analiz etti. Bu noktada iki şeyin akılda tutulmasının önemli olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Aslında üç şeyin.

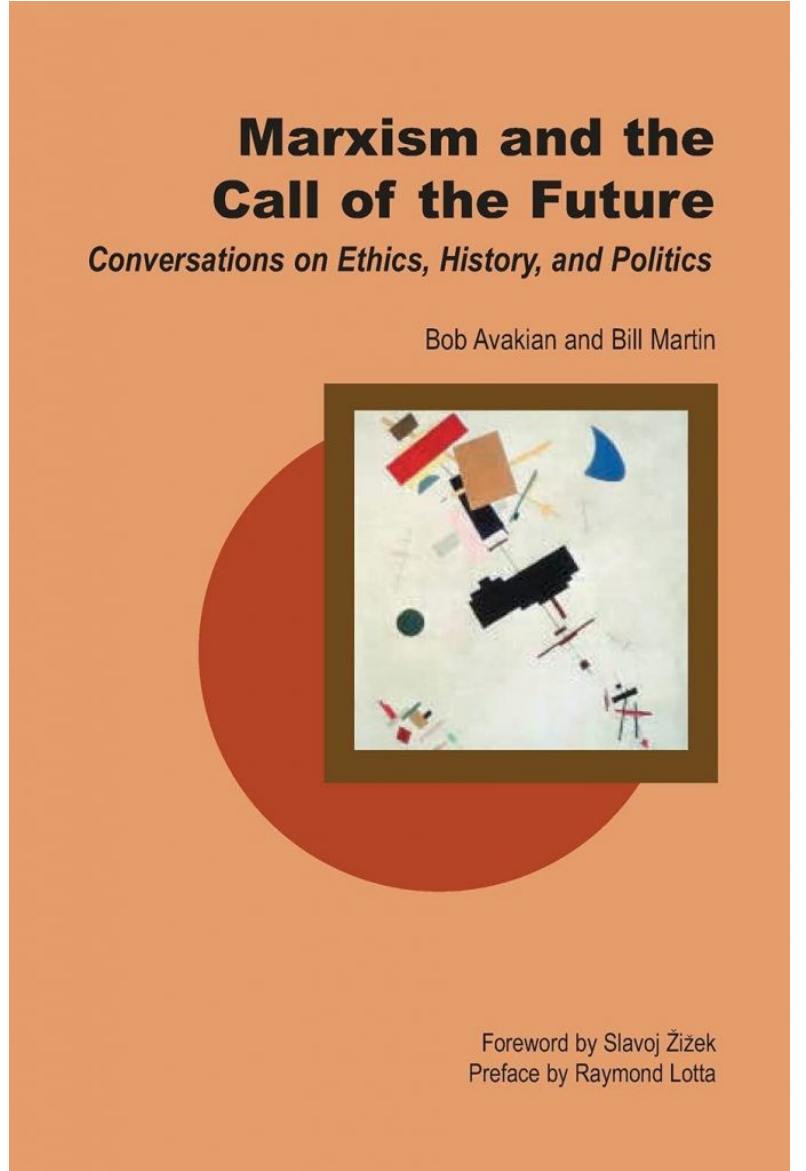
Birincisi, bu sistem altındaki genel olarak gıda yetiştirilmesi ve hayvanların gıda olarak geliştirilmesi şekli, birçok farklı düzeyde sosyalizm ve nihayetinde komünizm altında bir şeyler yapmaya çalışma şeklimiz değildir. Ancak bunun çok fazla karmaşıklığı var ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, dürüst olmak gerekirse burası ile bunu tamamen farklı bir şekilde ele alabileceğimiz yer arasında geçilecek zemine dair çok fazla karmaşıklık var. Şu anda dünyadaki problemlerimizden biri, oldukça akut bir problem olarak dünyadaki çoğu insanın yeterli yiyeceğe ve yeterli proteine sahip olmamasıdır. Yiyeceklerini ve proteinlerini nereden aldıkları konusunda çok fazla seçeneğe sahip değiller. Bu durum yapılan her şeyi mazur göstermek anlamına gelmez, ancak bu karşı karşıya olduğumuz, henüz devrimi gerçekleştirirmeden önce, henüz sosyalist bir ülkeye sahip olmadığımız bir durumda kendini gösteren gerçek bir çelişkidir. İlki budur.

Diğer bir nokta ise - hayvanları bir kenara bırakarak sadece insanlardan bahsedersek- insanların yaşamları için gerekli olan üretilen şeylerin çoğunun, çocuklar da dahil olmak üzere insanlar tarafından korkunç derecede baskıcı ve sömürücü koşullar altında üretilmesinin pek çok biçiminin olmasıdır. Yine de kitlesel bir fenomen olarak bu maddeleri tüketmeyeceğimizi söyleme özgürlüğümüz bulunmuyor. Bireysel olarak bu söylenebilir, ancak kitleler bu ürünlere yeterli şekilde

ulaşamıyor. Bu durum da bir kez daha “Şimdi bu kimin umrunda ki? İnsanlar yemek yemeli, insanlar giyinmeli, bunun nasıl yapıldığını kim ne yapsın?” demek anlamına gelmiyor. Ancak bunu bir şekilde hesaba katmamız gerekiyor.

Ayrıca bir nebze kaba olmak gerekirse, tavuk veya balık ile büyük bir maymun arasında bir fark olduğunu da hesaba katmalıyız. Aralarında baştan sona farklılıklar var. “Ölçeği aşağıya çeken” sünger gibi hayvanlar var. Teknik açıdan öyleler. Fakat yalnızca büyük bir maymundan değil, aynı zamanda bir kuzudan da çok farklılar. Yani mesele genel olarak sadece hayvanlar olamaz.

Diğer nokta ise, bütün bu kriterler daha önce belirttiğim şeye

geri dönersek aslında insanların belirlediği kriterlerdir. Örneğin gaddarlık insanın koyduğu bir ölçüdür ve bildiğimiz kadarıyla başka hiçbir hayvan bunu yapmaz. Dolayısıyla bunu da aklımızda tutmalıyız.

MARTIN: Bir düzeyde elbette sana katılıyorum, ancak bir hayvan belirli bir şekilde zarar görmemek için direndiğinde bu durum kesinlikle bir kriter yaratır. Bu durumda neler olup bittiğine dair herhangi bir soru işareti yoktur.

AVAKIAN: Evet, ancak farklı hayvanlar bu duruma bile farklı şekillerde tepki verirler. Büyük bir maymun, örneğin bir şempanze bu konuda örneğin bir köpeğin bile vereceğinden çok daha fazla bilinçli tepki verir. Ve yine başka seviyeler vardır. Yani sadece insanlar ve hiçbir farkı olmayan bir hayvan kütlesi şeklinde değildir. Bunun farklı seviyeleri vardır. Ayrıca alınması gereken bazı zor kararlar vardır. Bence gereksiz zulmü kınama konusunda hemfikir olabiliriz, başka bir deyişle yalnızca zulmetmek için zulmetmek. Bu tür şeyleri yapmaktan hoşlanan çocuklar ve benzeri şeyler var. Büyürken bunu yaparlar. Hayvanlara korkunç şeyler yapan böyle insanlar tanıdım. Ve bu kişiler bunu insanlara yayan türden insanlardı. Durum onları duyarsızlaştırıyorlardı ve burada bir bağlantı bulunmakta.

Sonrasında izlenen zulümler var, hayvanlara verilen acılarla insanlar lüks eşyalara sahip olabiliyor, bu gerçekten gerekli olmayan yalnızca asalaklığın bir parçasıdır. Bir kez daha standartlar ve konuştuğumuz her şey açısından kötü olduğunu düşünürüz. Ancak sonrasında daha farklı, daha karmaşık bir kategoriye giren bazı şeylere ulaşırız: Örneğin insanlar için yiyecek, giysi, ilaç gibi ürün ihtiyacına, ki zaten bu aşamada tıbbi amaçlar için veya tüketim doğrultusunda izlenen çeşitli hayvan testleri ile onlara acı çektir ve öldürürüz; bunlar yaşanmadan bu ürünler üretilemezler ve insanlar arasında dağıtılamazlar. Eğer burada bir şeyi kaçırıyorsam ve bunların hiçbiri olmadan bunu nasıl gerçekleştirebileceğimiz konusunda farklı bir şey bana gösterebilerseniz bu benim açımdan farklı

bir şey olur.

MARTIN: Bence iyi şekilde gösteriliyor. Elbette bu meseleyi yazan ve araştıran çok kişi var. İyi bir şekilde gösterildiğini düşünüyorum. Bunu göstermek için çok şey yapıldı. Belki de en zor örnek olarak düşünülen tıp kategorisinde hayvanlar üzerinde yapılan deneyler söylendiği kadar da gerekli değil. Fakat bu kategoriye giren ve “bilim adına” etiketlenecek pek çok şey var, yeni bir şampuan gibi bir şeyin nasıl gerekçelendirileceğini görmek benim için zor bir şey.

Öte yandan yiyecek alanında tam tersi bir argüman söylenebilir. “Hayvansal gıda” ekonomisini sürdürmek için gereken kaynakların miktarı göz önüne alındığında, eğer işler bu yöne yönlendirilmeseydi çok daha fazla insan beslenebilirdi. Bu süreç muazzam miktarda suyu gerektirir, yenecek inekleri ve domuzları şişmanlatmak için muazzam miktarda tahıl gerekir. Eğer hayvanların bu amaçla evcilleştirilmesi gibi şeyler durdurulursa, bu durum başka bir zor soruyu gündeme getirecektir, peki o zaman ne olacak? Bu da kolay bir soru değil. Ancak her durumda daha fazla hayvansal gıda üretimi -bu terimi kullanan ben olsam da gerçekten sevmediğim bir terimdir- dünya halklarının nasıl besleneceğinin çözümü değildir.

AVAKIAN: İnsanların şu ya da bu şekilde hayvanlar sayesinde kullandıkları yiyecek, ilaç, giysi ve diğer şeylerin -tamamen farklı bir toplumsal ilişkiler dizisi altında, tamamen farklı bir sistem biçimi altında- hayvanlar kullanılmadan çok daha iyi hale getirilebilir diyebiliriz. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, benim için şu anda çözemeyeceğimiz karmaşık bir mesele bu; fakat diyelim ki bunun doğru olduğunu söyleyelim. Daha halen burada olduğumuz ve henüz o aşamada olmadığımız meselesi karşımızda duruyor. Bunu pratikte üstlenme özgürlüğümüzün olacağı farklı bir sistemde değiliz.

İşlerin nasıl daha farklı yapılabileceği hakkında

konusabiliriz, ancak bu şekliyle yönetici sınıflar olduğu sürece -ve bunların hem ifadesi, hem de hakim ve yönlendirici oldukları sistemler olduğu şekliyle- evet, pragmatik konuşmaktan nefret ediyorum, ama henüz gıdayı tamamen başka bir şekilde yetiştirebileceğimiz bir konumda değilken bunun çok daha iyi olacağını düşünsek bile bunun pratik etkisi nedir, sonuçları nedir, neye işaret ediyor? Şu an bu kararları alabilecek durumda değiliz; ve dediğim gibi çok az yiyecek, çok az ilaç, çok az giyecek var.

Başka bir şey de doğrudur, bu şeylerin üretildiği, insanların çok az sahip olduğu biçimler ve araçlar yalnızca acı çektirmeyi ve hatta hayvanları öldürmeyi içermez. Bunlar, en azından on milyonlarca çocuk da dahil olmak üzere, insanlar için korkunç acı ve baskı içeriyor. Açıkçası buna bir son vermek istiyoruz, fakat bu arada bunun arasını nasıl bulacağız? Bunun doğru sentezi nedir?

MARTIN: Doğru, peki bu soruyu neden gündeme getiriyorsunuz? Bir anlamda neden şimdi bu soruyla bize yük oluyorsunuz? Bunu sormak isterim.

AVAKIAN: Neden gündeme getirelim demiyorum.

MARTIN: Siz demiyorsunuz, ben bunu diyorum.

AVAKIAN: Ben yalnızca resmi tamamlamak için meselenin diğer tarafındaki bazı şeyleri ortaya koymaya çalışıyorum.

MARTIN: Doğru. Bence üç sebebi var. Birincisi, bunun belirleyici bir soru olduğunu düşünmesem de, sanırım toplumu dönüştürmede büyük sıçramalar yapabildiğimizde ne yapmayı hedeflediğimiz ve “eğilimimizin” ne olduğu ve insanların bu eğilimimizi nasıl gördüğü sorusu var: Bence bu durum etiği ne kadar ciddiye aldığımız hakkında bir şeyler söylüyor. Daha iyi bir olasılık olduğunda, daha iyi bir olasılıktan yana olduğumuz konusu konuşmamızın başlarına bizi götürür. Böylece, en azından bir tür kişisel düzeyde, eğer daha iyi bir olasılık varsa bu durumda neden daha iyi olasılığı örneklemiyoruz? Bu

konuyu gündeme getirmek için daha sistemik bir düzeyde, çeşitli düzeylerde çalışan insanlar var ve bazıları militan, bazıları daha ideolojik açıdan bunu yapıyor; sanırım meleklerin tarafındalar, yapılması gereken bir şeyi yapıyorlar ve bu da gerçekleşiyor, bu durum sistemik meselelere uzanıyor.

Bir anlamda size katılıyorum, bu konuda bir pozisyon alsak bile bunun etkisi ne olur? Ben kendim bunu düşünüyorum. Yani et yemiyorum, ama bu devasa bir okyanusta küçücük bir damladır ve sanırım bir tür kişisel beyan gibi görünüyor. Fakat bunun daha büyük sonucu nedir? Sanırım bütün mesele zulmü nasıl anladığımızla, sömürücü bir sistemi nasıl anladığımızla ilgili. Dünya halkları arasında ve özellikle üçüncü dünyada daha fazla yiyeceğe, daha fazla giysiye, daha fazla ilaca ihtiyaç olmasının, daha fazla hayvansal gıda üretme veya daha fazla hayvan deneyi yapma eksikliğinden kaynaklanmadığının gerçekten de ampirik olarak gösterilebileceğini düşünüyorum.

Ayrıca üçüncü dünyadaki durumun biraz farklı olduğunu düşünüyorum. Bir domuzu dünya devrimi için yetiştirdiğini söyleyen bir kadından bahsettiniz. Bence bu oldukça farklı bir durum, bu konuda halen sorularım olabilir, ancak bence köylerde hayvan yetiştiren insanlar ile devasa boyutlarda uluslararası temelde sanayileşmiş sözde tarım sistemi ve temelde hayvansal gıda üretimi arasında bir fark var. Fast Food Nation adlı bu arkadaşın kitabında bunun da bir sistemin parçası olduğu -Amerika Birleşik Devletleri'nde halen en tehlikeli sanayi işlerinin et paketleme fabrikaları olduğu- gösterilmiştir. Bütün mitolojinin bir parçasıdır bu.

Bazı insanların daha fazla proteine ihtiyaç olmadığını söylemeyen, fakat bunun yerine insanların gerçekte ne kadar proteine ihtiyaç olduğuna dair aktarılan pek çok mitoloji var. Ve her şeyin protein olduğu, en önemli şeyin protein olduğu fikrine kapılma eğilimi var. Yiyeceklerde proteine ek olarak ihtiyacımız olan her türlü şey var, ayrıca çok fazla protein almanın yolları da var. Bu temel olarak et endüstrisinin sadece proteine, proteine ve proteine ihtiyacımız olduğu fikrini teşvik eden bir kampanyadır. Yetiştığımız dönemlerde üçüncü dünya ülkeleri, hatta Sovyetler Birliği veya Çin hakkında her zaman ne duyardık? “Haftada bir ya da iki kez et yiyorlar.” Ben on yedi yıldır et yemiyorum ve burada güzel bir sohbet içindeyim. Elbette akşam yemeğinde güzel bir tofu yedim ve herkesin buna sahip olma fırsatı da yok.

Fakat bence esas olarak... Mesela sütü düşünecek olursak, bu “vücuda iyi geliyor” fikriyle beraber gelir. Herkes süt içmeli denir. Örneğin, ilgili araştırmanın şu anki durumunu bilmiyorum, ancak belirli bir noktada siyahilerde süt içmek veya en azından çok fazla süt tüketmek ile orak hücreli anemi

arasında bir bağlantı olabileceğinin düşünöldüğünü biliyorum. Peki süt endüstrisi ne yapıyor? Dışarı çıkıyorlar, süt içtiklerini ve süt bıyıklarına sahip olduklarını, bunun vücuda iyi geldiğini söylemeleri için bazı siyahi aktörleri işe alıyorlar. Neville Kardeşlerden birinin “Bana sütümü verdiğın için Tanrı seni korusun anne” dizeleri boyunca bir tür ilahi şarkı söylediğı bir radyo reklamı dinledim. Açıkça kadınlığa oynuyordu, anne sütü gibi bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bile bilmem. Ve tüm bu şeylere ihtiyaç duyulduğu için buna kapılmamız oldukça kolaydır. Tekrardan belirtmek gerekiyor ki, eğer işler farklı şekilde düzenlenmiş olsaydı, durumun şu an olduğu gibi görölmeyeceğı noktasında ısrarcıyım.

Bu konudaki son ufak nokta da tıpla ilgili. Bu konuda oldukça aşırı bir görüşe sahip olabilirim ve yine bunun üçüncü dünyada farklı olduğunu biliyorum. Herhangi bir tıbbi kuruluştan neredeyse hiçbir şey almıyorum. Mümkün olduğunca bunlardan ve ilaçlarından uzak durma eğilimindeyim. Güvenebileceğim bir tarafları yok. Bunu kitaplarımda bile yazdım. Hatta birkaç yıl önce RW’de yer alan küçük bir makalede bunu yazdım. Çin’deki tıpla ilgili bir şey iletmiştim ve onlar da kabul ettiler. Çin’deki yalınayak doktorlar sistemiyle ilgili dikkate değer şeylerden biri de bunda küçümseyerek bakabileceğimiz bir şey olmamasıydı. “Evet, bu bir Üçüncü Dünya ülkesi için oldukça iyi gidiyor” deniyordu. Amerika Birleşik Devletleri gibi bir birinci dünya ülkesinde var olandan daha iyi bir tıbbi sistemdi. Bu uygulamalar halk sağlığı için daha iyidi, ayrıca ilaçların maymunlar, şempanzeler veya domuzlar üzerinde denenmesini de içermiyordu. Bu açıdan işin aslı kopabileceğimiz bütün bir mitoloji olduğunu düşünüyorum.

AVAKIAN: İnsanların et yemesi gerektiğini, örneğın prensip olarak et yemeniz gerektiğini söylemedim.

MARTIN: New York City’deki tartışmada bir an vardı, hangi yıldı acaba, 1983 müydü? Sovyetler Birliğı’nin sosyalist mi yoksa sosyal-emperyalist mi olduğu üzerine tartışmada revizyonist Sovyet yanlısı bir konuşmacı, bir tür işçici duruş

benimseyerek orada sahnede binlerce kişinin önünde Raymond Lotta'ya "Sizi bilmem ama ben işçilerden biraz rahatsızım, ben et ve patatesimi istiyorum." demişti. Bunda belli bir şey var. Bu durum seviye meselesine bizi götürüyor, çünkü bana öyle geliyor ki bu ikiye ayrılıyor. Bir yandan, belli bir düzeyde farklı hayvanlarla ilgili olarak zulmün farklı anlamlara gelebileceğini kabul ediyorum ve süngerler gerçekten de şu anda endişe duyduğum şeyler değil. Öte yandan, mesela karidesin her bir tekil hayvana karşı yapılan zulüm konusunda endişeleneceğim bir yaratık olacağını düşünmüyorum, ancak bunun yapılma şekli ormanı kesmek gibidir. Okyanus tabanı boyunca sürüklenirler, tüm ortamları yok edilir ve sonuçta bu ne onlar için ne de bizim için iyi olur. Sürdürülebilir değildir. Ve sürdürülebilir tarım ve sürdürülebilir gıda üretimi hakkında daha önce ele aldığımız meselelerin bazılarına bizi geri götürür. Etin yavaş yavaş pek de sürdürülebilir bir gıda üretim sistemi olduğunu sanmıyorum, bu her ne kadar çok önemli olduğunu düşündüğüm bir zulüm meselesi olsa da, bir anlamda etik kategorisini ne kadar ciddiye aldığımız hakkında bir şeyler söyleyen de bir meseledir.

AVAKIAN: Bu konuda farklı seviyelerde birkaç şey söylemek istiyorum. Birincisi, bence geleceğe bakarak bazı kişilerin üstlendiği ve çok daha eksiksiz yapılması gereken analizlerle ilgili belli bir mesele kendini gösteriyor: İnsanların temel ihtiyaçlarının hangi araçlarla ve ne tür kaynakları -hayvan, bitki ya da her neyse- kullanarak karşılanacağı meselesine nasıl yaklaşmak istiyoruz. Yani bu bir sorudur, bence gelecek açısından araştırmaya ve üzerinde mücadele etmeye devam etmek için geçerli bir sorudur. İnsanların gerçek ihtiyaçlarını ve sağlık gereksinimlerini karşılamanın daha iyi bir yolunun nasıl olabileceğiyle ilgili yaptığınız bazı noktalar hakkında herhangi birinin öne sürdüğü herhangi bir şeyi görmezden gelemim gibi bir pozisyon kesin olarak almayacağım. Bunun geçerli olduğunu düşünüyorum, bunun üzerinde analiz etmeye ve mücadele etmeye devam etmek ve bunun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmak önemlidir. Bu bir nokta.

Başka bir düzeyde ise her ne kadar tıp kurumu hakkında söylediklerinize sempati duysam da, bu noktada onlarsız yapabileceğimizi gerçekten düşünmüyorum. Kitlelerin yapabileceğini sanmıyorum. İnsanların hayatlarını kurtaran ve aslında hayatlarını daha iyi hale getiren ameliyatlar ve diğer şeyler gibi önemli bazı şeyler var. Tıp kurumu ve tıbbın geneli ne kadar berbat olursa olsun, sigorta endüstrisi ve diğer her şey gibi, araştırmaların ortaya çıkardığı ve her ne kadar amaç bu olmasa ve sonuçta amaçları kapitalist toplumdaki diğer her şey gibi kar elde etmek olsa da, insanlara gerçekten fayda sağlayan değerli şeyler var. Sağlık sektörüne, tıp kurumuna, kesinlikle sigorta şirketlerine (kelime oyunu yapmak gerekirse) sağlıklı bir şekilde güvensizlik duymak oldukça anlaşılabilir ve akıllıca olsa da, yine de bir anlamda onsuz tamamen kar elde edemeyecekleri için insanlar için gerçekten önemli olan şeyler de yapıyorlar ve aslında insanların hayatlarını belirli şekillerde daha iyi hale getiriyorlar. Ancak diğer yandan “onsuz da yapabiliriz”, “insanlar bu aşamada onsuz da yapabilirler” diyebileceğimizi sanmıyorum.

Üçüncüsü, yine benzer şekilde bu aşamada bunu bir bütün olarak toplum açısından söylemeyi ilke edinebileceğimizi sanmıyorum. Bireylerin ne yapmak istediklerine karar verebileceklerinden veya doğru olduğunu düşündüklerinden bahsetmiyorum, ancak bazı hayvanlara acı vermek hatta öldürmek yoluyla gelecek hiçbir şeyi kabul etmemeyi bir bütün olarak toplum açısından bir ilke yapabileceğimizi sanmıyorum.

İnsan toplumu olarak bulunduğumuz bu aşamada bundan bir ilke çıkarabileceğimizi düşünmüyorum. Bundan geniş bir ilke çıkarmanın ve bunu pratikte uygulamaya çalışmanın yanlış olduğunu ve bazı kötü sonuçlara yol açabileceğini düşünüyorum. Bu durum uygulanan türden zulümlerin devam etmemesi için şimdiden bir şeylerin yapılabileceği pek çok örnek olmadığı anlamına gelmez, hatta şimdi bile bazı şeylerin ortadan kaldırılması veya vazgeçilmesi gerektiğini söyleyebiliriz. Çünkü gerçekten bunlar gerekli değil, insanlığa gerçekten

fayda sağlamıyorlar ve bunun üzerine acıyı hissedecek kadar gelişmiş bir merkezi sinir sistemine sahip varlıklara ve hatta bazen belirli bir düzeyde bilince sahip canlılara (bunların düzeyi ne olursa olsun bu noktada bunu gerçekten çok derinden anlamıyoruz) acı çektirmeyi içeriyorlar. Sanırım bazı hayvanların, hatta primatların bile şu veya bu düzeyde bilince sahip olduğunu söyleyecek kadar çok şey var. Bunun hakkında öğrenecek daha çok şey var. Ancak şu aşamada -hayvanları yaralamamayı hatta öldürmemeyi- bir ilke yapabileceğimizi düşünmüyorum.

Bence bunu bir ilke haline getiren kişiler -sadece kendileri açısından da değil, bu aşamada bunu toplumda fiilen işleyen bir ilke haline getirmeye çalışanlar- bence en iyi ihtimalle metalar olmadan da yapabileceğimizi söylemeye benzeyen bir hata içindeler. Bu bir benzetmedir; bu durum hayvanların meta olması gerektiği anlamına gelmez. Ben yalnızca benzer şekilde metaların her türlü problemi ve kapitalizmin tohumlarını içerdiklerini kabul ettiğimizi söylüyorum. Marx bu nedenle Kapital'de metayı analiz etmeye başlamıştı. Lenin'in işaret ettiği ve Mao'nun da bu konuda ondan alıntı yaptığı gibi, Marx, Kapital'de kapitalist toplumun hücresiyle yani metayla başladı ve bunun bir nedeni vardı. Çünkü (önceden birkaç kez bahsettiğimiz üzere) insan emek gücünün bile kapitalizmde bir meta haline geldiği bir sıçrama olsa da her şey bir şekilde bundan ortaya çıkmaktadır. Bu durum kapitalist olmayan meta üretimi ve değişiminin daha basit biçimlerinden farklıdır. Şimdi metaları ortadan kaldıracabileceğimizi sanmıyorum, ancak eğer biri metaları ortadan kaldırma amacımız olmalı diyorsa, evet buna katılıyorum.

Fakat artık onlardan kurtulmamız gerektiğini söyleyip bunu bir çalışma prensibi haline getirmeye çalışırlarsa bu durumda bence hata yaparlar. Gelecekte "hayvansal ürünleri" tamamen ortadan kaldırmamız gerekip gerekmediği, bence en azından geçerli bir sorudur ve kesinlikle kişisel olarak buna ihtiyaç duyuyorum, fakat hepimiz toplu olarak buna daha fazla bakmak,

bu konuyu araştıran insanlar tarafından öne sürölenlere tepki vermek, soruştırmayı ilerletmek, sorular sormak ya da onlar özerinde tartışmak durumundayız. “Evet, doğrusu bu” sonucuna varsam da, hayvanları bu şekillerde kullanmadan bunu daha iyi yapmanın bir yolunu görebiliriz. Halen bunda ısrar ederek şimdiden topluma yönelik bir ilke belirlemenin yanlış olacağını düşünüyorum.

Burada birinin sizin gibi vegan ya da vejeteryan olmasından bahsetmiyorum. Eğer bu bir ilke meselesiyse -sizin veya başkalarının yaşamak istediği yol budur- bu durumda aksi bir ilkeyi, örneğin hayvansal ürünler kullanmanız gerektiğini ya da onurlu biri olduğunuzu kanıtlamak için et yemeniz gerektiğini vb. söylemiyorum [Gölerek] Ya da “küçük burjuva sahtekarlığı yapmayın” vb demiyorum. Bu doğru değildir. Ancak öte yandan, hepsini tekrar etmeyeceğim. Söylediğim diğer şeylerin doğru olduğunu düşünüyorum, ya da en azından bu noktada benim kavrayışım bu şekilde. Bu soruya çok derinden bakamadığımı rahatlıkla kabul ediyorum. Bunun sorulacak gayrimeşru bir soru olduğunu düşünmüyorum. Ama bu noktada, benim anlayış düzeyime göre bu meseleye dair söyleyeceğim şey bunlardır. Ne yazık ki, sanırım bu sorunun tartışmasını en azından şimdilik durdurmalı ve başka meselelere geçmeliyiz.

MARTIN: Bana kalırsa bu soruyla bir başlangıç yaparak çok şey başardığınızı düşünüyorum.

Ukrayna’da Emperyalist Vekalet Savaşı ve Yaklaşan

Enerji Krizi: Bu Sistemin Yanıtı? İklim Felaketini Hızlandırmak

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı revcom.us çevre yazı grubu tarafından kaleme alınmış ve 18 Temmuz 2022 tarihinde yayınlanmıştır. Türkçe çevirisini takipçilerimizin dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: [Imperialist Proxy War in Ukraine and the Looming Energy Crisis: This System's Response? Accelerate the Climate Catastrophe | revcom.us](https://revcom.us/2022/07/18/imperialist-proxy-war-in-ukraine-and-the-looming-energy-crisis-this-systems-response-accelerate-the-climate-catastrophe/)

Yakın tarihli bir İklim Hareketliliği Takip (CAT) raporu, Ukrayna'daki Rusya ile NATO arasındaki savaşın tetiklediği ciddi enerji üretimi ve dağıtım kesintilerine mevcut sistemin yanıtının aslında gezegeni ısıtan fosil yakıtları büyük ölçüde GENİŞLETMEK olduğunu ortaya koymakta.

ABD liderliğindeki Batılı emperyalistlerin NATO askeri ittifakı ile Rus emperyalistleri arasındaki rekabetin yoğunlaşması sonucunda beşinci ayına giren Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, küresel gıda ve enerji kıtlığına yol açtı ve yaygın şekilde insanlığın acılar yaşamasını tetikledi. Bu işgal ve NATO'nun yaptırımlara ve devasa silah sevkiyatlarına verdiği yanıt, küresel enerji arzını alt üst etti. Rusya, diğer önemli gıda maddeleri ve hammaddelerin yanı sıra, özellikle Avrupa'ya petrol ve doğal gazın önemli bir ihracatçısıdır. Örneğin, Avrupa'nın en büyük ekonomisi olan Almanya, savaştan önce petrolünün yüzde 40'ını ve doğal gazının yüzde 55'inden fazlasını Rusya'dan alıyordu. 11 Temmuz tarihinde, Rusya, Rusya'dan Almanya'ya doğal gazın ana kaynağı olan Nord Stream 1 boru hattını kapattı. Ve diğer on bir Avrupa Birliği (AB) ülkesinin Rusya'dan petrol ve gaz arzı ya durduruldu ya da ciddi şekilde kısıtlandı.

Peki bu enerji krizine NATO ülkelerinin liderlerinin tepkisi ne oldu? Fosil yakıt (petrol, kömür ve doğal gaz) kaynaklarından, yenilenebilir (rüzgar, güneş, jeotermal, vb.) enerji kaynaklarına geçişi hızlandırmak mı oldu? Peki bu vahim durumu kullanmak -ABD'nin "iklim düşünce lideri" olan ve Batı emperyalizmi için arsız bir amigoya dönüşen Bill McKibben'in öne sürdüğü gibi- Avrupa'yı hızla karbondan arındırmaya ve yenilenebilir enerjiye geçmeye ve böylece Rusya'yı zayıflatıp yenmeye yardımcı oldu mu? Yanında dahi geçmez. Bunun yerine, son CAT raporu gerçekte neler olduğunu belgeliyor:

Genellikle petrol ve kömürden daha "temiz" olarak sunulan ancak gerçekte kömürden daha yüksek bir sera gazı izine sahip bir yakıt kaynağı olan sıvılaştırılmış doğal gaz (LNG) başta olmak üzere yeni fosil yakıt yatırımlarının ve üretiminin küresel çaplı "altına hücumu" yaşanıyor. Biden, Suudi Arabistan'ı petrol üretimini hızla artırmaya zorluyor.

Başka bir deyişle, bu sistemin yaptığı şey eğer iklim krizinin en kötü etkilerini önlemek için gerçek bir şansımız olacaksa - emisyonlarda radikal AZALMALAR ve fosil yakıt operasyonlarının hızla durdurulması değildir- yani olması gerekenin tam tersidir! Tanık olduğumuz şey emperyalist "jeoekonomidir": ABD liderliğindeki Batı emperyalizmi, Rusya'nın imparatorluğunu genişletme hamlelerine karşı koymak için fosil yakıt üretimini hızlandırıyor. Gezegenin canı cehenneme!

CAT raporu, bu sistemin Rusya'dan gelen petrol ve gaz arzının kısıtlanmasına yanıtının gezegeni ısıtan bu fosil yakıtlar için başka kaynaklar aramak olduğunu özetliyor. Bu durum, ABD gibi ülkelerde LNG üretiminin ve Avrupa'ya ihracatının artırılmasını, Avrupa'da LNG ithalat altyapısının genişletilmesini ve Senegal gibi yeni ülkelerin LNG çıkarmaya ve ihraç etmeye başlamasını içeriyor. Başka bir deyişle, bu yeni "altına hücum", küresel kapitalist-emperyalist sistemin fosil yakıtlara tamamen bağımlı hale gelmesinin bir başka uzantısını temsil ediyor.

Şu anda, fosil yakıt teknolojisi ve altyapısına yönelik bu yatırımların temsil ettiği onca yıllık beklenen kârla birlikte -“batık sermaye” denilen- milyarlarca dolarlık yeni bir yatırım turu var. Bu yatırımlar gerçekleştirildiği takdirde, kontrolden çıkan ve felaket getirecek iklim değişikliğini durdurma şansı da tamamen ortadan kalkacaktır. Aynı zamanda bu durum bu sistemin iç işleyişini ve doğasını da ortaya koymaktadır: Kâr kuralı ve gezegen üzerindeki emperyalist kontrol, diğer tüm düşüncelere tahakküm etmektedir, YAŞANABİLİR BİR GEZEĞENİN VARLIĞI bile bir kenara itilmektedir. CAT raporunda devletlerin ve özel şirketlerin insanlığın ve gezegenin çıkarlarını, yatırımlarından en çok kâr getirecek arayışların önüne koyarak sunulan “politika önerileri” ölümcül birer yanılsamadır. Bu sistem, gezegeni ve insanlarını kâr için yağmalamayı bırakmayacak ve BUNU YAPMAYACAKTIR. Bunu yapmak, BU KAPİTALİST SİSTEMİN TAMAMEN DOĞASINA KARŞI GELMEK DEMEKTİR.

Gezegeni yok eden fosil yakıtlara bağımlı bir ekonomiden radikal bir şekilde uzaklaşmanın bir temeli ve mümkünlüğü var. Bu ancak devrim yoluyla olabilir. Bu sistemi bir kenara atacak, ekonomiyi kökten farklı kurallar ve ilkeler tarafından yönlendirilen kökten farklı bir devletin yönetimine verecek ve sosyalist bir sistem meydana getirecek bir devrim! Bu sosyalist devlet gücü, dünya insanlığının çıkarlarına ve tüm sömürü ve baskıyı sona erdirerek gezegeni korumak için dünya komünist devriminin ilerlemesine hizmet edecektir.

Saat gerçekten geç oluyor, bu da bu sistemi reforme etme konusundaki ölümcül yanılsamaları bir kenara bırakmak ve iklim krizine tek gerçek çözümle, yani Bob Avakian’ın gerçek bir devrim stratejisiyle, bu aşırı zamanlarda daha da mümkün hale gelen bir devrim ve komünizme giden yolda gelecekteki sosyalist toplum vizyonu ile ilgilenmek için daha da gerekli bir sebeptir.

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ DEĞİL, SİSTEM DEĞİŞİKLİĞİ!

SİSTEM DEĞİŞİMİ GERÇEK BİR DEVRİM DEMEKTİR!

DEVİRİM İHTİYACIMIZ VAR – DAHA AZINA DEĞİL!

Bir fosil yakıt kapitalisti kendini ifşa ediyor:

New York Times, şu anda sıvılaştırılmış doğal gaz (LNG) yatırım yapan ABD’li bir kapitalist Charif Souki hakkında bir makale yayınladı.

“Avrupa, birdenbire tüm iklim özlemlerini ikinci plana attı” [Souki] bana savaşın ilk olaylarını gözden geçirerek anlattı. Çek Cumhuriyeti, İtalya ve Romanya gibi ülkeler, kapatılan kömür santrallerini yeniden devreye sokmak veya kapanması planlanan santrallerin ömrünü uzatmak zorunda kalabilecekleri konusunda uyarıda bulundular. “Özellikle de iklim sorunları konusunda ciddiyseniz, gaz ihtiyacımız olacak” dediler.

“Bunun kendi endişesi olmadığını açıklamakta gecikmedi. “Bir şirket olarak iklimi daha az umursamıyorum” dedi. “Elbette umrumuzda, tamam mı? Ama şahsi sorumluluğum iklimi umursamamak. Benim işim insanların ihtiyacı olan bir ürünü yaparak bana olabilecek en ucuz fiyata satmaktır.”

Bu kişi bir kapitalist olarak “işinin” iklimi umursamamak olduğunu kendi sözleriyle açıkça ortaya koyuyor. Bu durum komünizm biliminin kurucusu Karl Marx’ın ortaya koyduğu önemli gerçeğin de açık bir ifadesidir: *“Bir kapitalist olarak, o yalnızca sermayenin kişileşmiş halidir.”* Başka bir deyişle gezegeni yok eden bu sistem görevlilerinin aslında gezegeni kurtarmayı umursayıp umursamamaları **ÖNEMLİ DEĞİLDİR**. Çünkü **BU SİSTEMİN** rekabetçi ekonomik işleyişinin **TEMSİLCİLERİ** olarak, kâr ve daha fazla kâr aramaya **ZORUNLUDURLAR**. Bu nedenle, bu sistemde iklim krizinin en kötü etkilerini önleme şansımız yok. Fosil yakıtlar, dünyaya hakim olan kapitalist-emperyalist sistemin karlı işleyişi ve stratejik-askeri gereksinimlerine derinden gömülüdür.

Dipnotlar:

1. “Vekalet” savaşı ile kastedilen, ABD ve diğer Batılı emperyalist güçlerin, Ukrayna’yı silahlandırarak ve ona askeri istihbarat ve diğer destek biçimlerini sağlayarak dolaylı olarak emperyalist Rusya ile savaşmasıdır.
2. Almanya, Rusya’daki Doğal Gaz Kesintisini ve Soğuk Kışı Aşmayı Umuyor, New York Times, 15/7/22
3. The Guardian’ın Avrupa’nın enerji krizine bakışı: Putin’i aşağılamak ucuz olmayacak, Guardian, 13/07/22
4. Mart ayında, Raymond Lotta, Bill McKibben’in “bizim” ABD “demokrasisini” desteklemesi ve Rus “otokrasisine” karşı çıkması gerektiği yönündeki ölümcül yanıltıcı ve utanmaz ABD şovenist argümanının içini boşaltan bir polemik yazdı. (Hey Bill McKibben, Raymond Lotta’nın meydan okumasını kabul ediyor musun...)
5. Gaz neden yeni kömürdür, Climate Analytics. 11/4/21
6. Kapitalizmde temel ekonomik kararların nasıl alındığına ve bunun sosyalizmde üretimle ilgili kararlardan nasıl farklı olduğuna dair derinlemesine bir açıklama için Bob Avakian’ın “‘Preliminary Transformation into Capital’...And Putting an End to Capitalism,” revcom.us, 4/8/12
7. Bu toplumun nasıl görüneceğine ve nasıl işleyeceğine dair daha kapsamlı bir fikir edinmek için, bkz. “Sosyalist Sürdürülebilir Kalkınmanın Bazı Temel İlkeleri” ve Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa (Tasarı Önerisi)

Tam Şu Anda 3,3 Milyar İnsan İklim Değişikliğine Karşı

Savunmasız!

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı revcom.us sitesinde geçtiğimiz günlerde yer almış olan iklim krizinin geldiği mevcut noktayla ilgili çarpıcı hakikatlere değinen önemli bir makaledir. Makalenin çevirisi yeni komünizm taraftarı bir okurumuz tarafından yapılmış ve tarafımıza iletilmiştir. Takipçilerimizin dikkatine sunarız, yorum ve görüşlerinizi bekliyoruz.

3,3 milyar insan.

Tüm dünya nüfusunun kabaca yarısı. Yeni IPCC raporuna göre, iklim değişikliğinin etkilerine karşı “insan güvenliği açığı yüksek” ülkelerde yaşayan insan sayısı. Bunun bir dakikalığına anlaşılmasına izin verin: Üç MİLYARDAN fazla hayat potansiyel olarak alt üst olmuş durumda, süper fırtınalar, yükselen denizler, feci kuraklık, ölümcül sel, toplu gıda kıtlığı ve iklim değişikliğinin neden olduğu virüs ve hastalıkların tehdidi altında.

Kuraklık çeken bölgelerden kaçan 63 yaşındaki Boolo Aadan, Somali'nin başkenti Mogadişu'nun eteklerinde geçici bir kampta yaşadıkları çadırın dışında 9 aylık torununu tutuyor (4 Şubat 2022) . Binlerce

çaresiz aile Başkent dışındaki yerinden edilmiş insanlar için kurulmuş kamplarda yiyecek ve su arayarak şiddetli bir kuraklıktan kaçtı. (Fotoğraf: AP/Farah Abdi Warsameh)

Üç milyardan fazla insan, art arda gelen iklim krizinin hedef noktasında olan ülkelerde yaşıyor.

28 Şubat Pazartesi günü, Uluslararası İklim Değişikliği Paneli (IPCC), BM Genel Sekreteri António Guterres'in "insanın çektiği acıların atlası" olarak adlandırdığı en yeni raporunun sonuçlarını yayınladı. Rapor, dört rapordan ikincisidir ve ilki geçen sonbaharda revcom.us'da ve *RNL– Devrim, Daha Azı Değil!– Show*'da yayınlandı. ([Yazıya](#) ve [videoya](#) İngilizce ulaşmak için tıklayın.)

Arjantin'de Aralık ayından bu yana yasaklanmış olan büyükbaş hayvancılık için meraların yakılmasıyla bağlantılı bir yangın çıktı. Fotoğraf: AP

Bu yeni raporda ele alınan iki kilit nokta, iklimdeki şiddetli değişikliklerin halihazırda sahip olduğu etkiler ve gelecekte öngörülen etkiler; "uyum" ve "dayanıklılık" insan

toplumlarının şu anda iklime nasıl “adapte olduğunu” değerlendirmektir. Bu değişiklikler, daha ileri değişikliklere nasıl “uyum sağlayabilecekleri”, onlara göre yaklaşan fırtınalara daha iyi dayanabilecek “dirençli” toplumları nasıl yaratabileceklerini içermektedir.

Bu rapor hem söyledikleri hem de SÖYLEMEDİKLERİ açısından inanılmaz derecede rahatsız edicidir. Bu raporun bazı önemli bulgularını ve bunların insanlık ve gezegen için ne anlama geldiklerini kısaca özetlerken, iklim krizinin ele alınmasını engelleyen temel engelin yani kapitalizm- emperyalizm sisteminin bu raporda KESİNLİKLE BULUNMADIĞINI ve insanlığın, çeşitli ekosistemlerin ve gezegenin gerçek bir umuda sahip olması için neden olduğu yerde bırakılamayacağını, ancak alaşağı edilmesi gerektiğini vurgulamamız gerekiyor.

Raporda derin bir ironi ve çelişki var: Bilim insanlarının bu alarmı verme çabaları övgüye değer olsa da, “uyum” ve “dayanıklılık” önlemleri insanlığın ve gezegenin karşı karşıya olduğu sorunun ölçeğini, kapsamını ve doğasını ele almanın yanına bile yaklaşmamakla birlikte onunla tutarsız kalıyor. Küresel ısınmanın başlangıçta anlaşıldığından çok daha korkunç ve ürkütücü etkisine ilişkin bilimsel ve titiz bulguların yanında çözümler önemsiz ve yanıltıcı!

Endonezya, Kuzey Sumatra, Medan'da bir işçi, deng hummasını kontrol etmek için sivrisinek önleyici sisle dezenfekte ediyor, (1 Şubat 2022). Endonezya, yağışlı mevsimde sivrisinek kaynaklı hastalıkların şiddetli salgınlarıyla sık sık karşılaşılıyor. Fotoğraf: AP/Binsar Bakkara)

Kıyamet Kabusu

Raporun ayrıntıları inanılmaz derecede ürkütücü ve akıl almaz derecede kasvetli. Her yıl daha da kötüleşen bir kıyamet kabusu gibi okunuyor. Hem olası gelecek senaryolarının ana hatlarını çiziyor hem de dünya çapında halihazırda yaşanan önemli ekosistemlerin potansiyel olarak geri döndürülemez yıkımı; tarımsal sistemlerin ve tatlı su kaynaklarının yanı sıra temel altyapı sistemlerinin çöküşü ve yeni hastalık vektörlerinin ortaya çıkması gibi etkileri tanımlıyor. Gezegenin tüm bölümleri insanlar ve diğer türler için yaşanmaz hale geliyor ve olmaya devam edecek.

İklim değişikliğinin etkilerinin hem şiddeti hem de kapsamı daha önce bildirilenlerden çok daha fazla. Ve felaket getiren iklim değişikliğinin en kötü korkularını önlemek için fırsat penceresi hızla kapanıyor. Halihazırda tartışılanların yanı sıra, 3.600 sayfadan fazla sayfadan oluşan rapordan, etkiler bölümünden birkaç önemli nokta aşağıda verilmiştir:

- Gezegenin hiçbir yeri iklim değişikliğinin yıkıcı etkilerine karşı güvenli değil, dünyanın her yerleşim bölgesi zaten etkileniyor. Örneğin:
- Afrika'da tarımsal verimlilik artışı, iklim değişikliği nedeniyle 1961'den bu yana diğer tüm bölgelerden daha fazla, yüzde 34 oranında azaldı.
- Asya'da halihazırda, sıcaklık dalgaları, sel ve kuraklık, hava kirlenmesi ve hastalık taşıyan böceklerin yayılması gibi şeylere daha fazla maruz kalma ve savunmasızlıktan dolayı artan hastalıklar, yetersiz

beslenme ve alerjik hastalıklar görüyoruz.

- 2050 yılına kadar Orta ve Güney Amerika, Sahra Altı Afrika ve Güney Asya'da iklim değişikliği nedeniyle tahminen 31 milyon ila 143 milyon insan yerinden edilecek.
- 2100 yılına gelindiğinde, deniz seviyesindeki yükselme nedeniyle risk altında olan insan sayısı on milyonlar ile yüz milyonlar arasında değişecek.
- İklim değişikliğinin mevcut etkileri daha net hale geldikçe, güvenli ısınma eşikleri ile ilgili geçmiş tahminler değişiyor. Mevcut ısınma, sanayi öncesi seviyelerin 1,1 santigrat derece üzerinde. On yıl önce, sanayi öncesi seviyelerin üzerinde 2,0 santigrat derece ısınma nispeten güvenli kabul edildi. Çok yakın zamanda, 1,5 santigrat derecelik ısınma "güvenli eşik" olarak kabul edildi- bu rapor, bunun bile insanlık ve bir bütün olarak gezegen üzerinde yıkıcı ve potansiyel olarak geri döndürülemez etkileri olacağı gerçeğini daha da güçlendiriyor.

İnsanlığın ŞU AN İhtiyaç Duyduğu Ekolojik Değişiklikler

Raporun uyum ve dayanıklılık bölümleri, insan toplumunu iklim değişikliğinin etkileriyle başa çıkmak için adapte olmaya yönelik gelecekteki çabalar hakkında hem anket hem de öneriler sunuyor. Örnekler, kuraklığa dayanıklı ürünler gibi iklim değişikliğine dirençli tarım uygulamaları geliştirmek; fırtınaya daha dayanıklı kentsel planlama; deniz seviyesinin yükselmesinin ve fırtına dalgalanmasının artmasının etkisini azaltmaya yardımcı olan sulak alanlar gibi ekosistemleri yetiştirmek; ve havadaki karbondioksiti emen ve atmosferde birikmesini önleyen ormanlar gibi doğal karbon yutakları geliştirmek.

Bu çabalar, devrimcilerin derinden öğrenmesi gereken ve öğrenebileceği önemli girişimlerdir. Hayat kurtarmaya yönelik çabalar şimdiden desteklenmeli. Toplumu iklim değişikliğinin daha da yıkıcı ve ölümcül etkilerine şimdiden hazırlamamak suç

olur ancak şunu doğrudan söylemek gerekir: Bu önlemleri iklim değışikliğinin KAYNAğI ile – bu kabusu sürekli ve büyüyen bir temelde körükleyen, işleyişi için tamamen fosil yakıtlara bağımlı olan, ve çevreyi bir ucuz kâr kaynağı ve atıkları için bir çöplük olarak ele alan bu kapitalizm-emperyalizm SİSTEMİ ile mücadele etmeden uygulamak batan bir gemiden su almak için bir kova kullanmak gibidir. Sistem değışikliği olmadan- gerçek bir devrim olmadan- iklim değışikliği ile başa çıkamaz veya temelde anlamlı herhangi bir “uyuma” sahip olamayız.

Tekrar söyleyelim: Sistem değışikliği olmadan- gerçek bir devrim olmadan- iklim değışikliğiyle MÜCADELE EDEMEYİZ veya temelde anlamlı bir “uyum” veya “dirence” sahip olamayız.

Burada ortaya konan insanlık ve gezegen için -kesinlikle- iki olası gelecek var: dünyayı olduğu gibi bırakan, dünya yanarken ve insanlık bir uçurumdan aşağı atılırken kanamayı durdurmak için elimizden geleni yapmak, ya da bu çevresel dehşetlere neden olan bu sisteme, buna bağılı tüm insani ıstıraplara bir son vermek için devrim yapmak ve kökten farklı ve çok daha iyi bir sistemi meydana getirmek.

Bu sistem ve bunu yönetenler, gelecek nesillerin ihtiyaçları ve çevreyi korumanın gereklilikleri ile dengelense de, halkın ihtiyaçlarını karşılamak için şu an ekonomik gelişme sürdüreceğ durumda değillerdir. Kendilerine kâr getirmediği müddetçe dünyanın ve türlerin zengin çeşitliliğini ve bunların içerdіđi hazineleri umursamazlar... Bu insanlar, dünyanın koruyucuları olmaya uygun değildir.

Devrim – Bob Avakian’ın konuşmasından bir film

Ayrıca Bakınız: What Could the New Socialist Society Do Differently? And Would!–A Simple Example

Yukarı Bakma (Don't Look Up) Filmi Üzerine

Editörün Notu-1: Yazı içerisinde filme dair bazı temel noktalar üzerinde durulmaya çalışılmış bunlar doğru bir yöntem ve yaklaşımla analiz edilmeye çalışılmıştır. Bununla beraber filmin bütün hatları ve içerisinde tartışılan pek çok konu da yazının uzatılmaması adına tartışmaya dahil edilmemiştir. Filmi izlemiş olan, bu yazıyı okuyan ve bununla ilgili görüşlerini paylaşmak isteyen okurlarımızı info@yenikomunizm.com adresinden veya sosyal medyadan bizlerle iletişime geçmeye davet ediyoruz.

Editörün Notu-2: Sitemiz yazarlarından İbrahim Salık'ın yazdığı bu yazı filmi izlememiş olan okuyucular için filmin içeriğine ve olaylarına dair içerikler - spoiler- barındırmaktadır.

Kısa bir süre önce bir internet platformunda Adam McKay imzası taşıyan Leonardo DiCaprio gibi Hollywood yıldızlarını içerisinde barındıran bir film yayınlandı. "Yukarı Bakma" veya orijinal adıyla "Don't Look Up" sistemin pek çok çelişkisine değinirken seyirciyi zaman zaman depresif bir ruh haline sokması ama bu depresifliğin ve trajikliğin içerisinde sık sık güldürebilmesi itibarıyla başarılı bir kara komedi örneği gibi duruyor.

Öte yandan dünya çapında milyonlarca insana ulaşan film içeriğinde çok ciddi hataları da barındırıyor. Bir yandan sistemin pek çok çelişkisini çok başarılı bir şekilde teşhir ederken öbür taraftan çizdiği apokaliptik (kıyametçi) vizyon ve bundan bir çıkış olmaması gibi temaları işleyerek yönetmen McKay'in ''burjuva hakkın dar ufkuna'' takılıp kaldığını çok net bir şekilde ortaya koyuyor. Bütün bu tezatlıklarıyla beraber filmin mercek altına alınması esasında bir yöntem ve yaklaşım ortaya koyma meselesidir.

Film, Kate Dibiasky rolündeki Jennifer Lawrence'ın dünyaya

doğru gelmekte olan bir kuyrukluyıldız keşfetmesiyle başlıyor. Dr. Mindy rolündeki DiCaprio'nun bilimsel yöntem kullanarak yaptığı hesaplamaların sonucunda bu kuyrukluyıldızın bir ''gezegen öldürücü'' olduğu ve yaklaşık 6 ay içerisinde dünyaya çarparak insan ırkının hatta gezegendeki yaşamın toptan sonunu getireceği anlaşıyor. Filmden anladığımız kadarıyla bu teknik olarak kaçınılabilecek bir senaryo, nitekim filmde ''süper güç'' (siz bunu emperyalist olarak okuyun) devletlerin ellerindeki nükleer füzelerle kuyrukluyıldız kontrollü bir şekilde patlatılabiliyor. Dr. Mindy durumu NASA'ya bildiriyor ve bu noktada absürtlükler (kapitalist-emperyalist sistemin gündelik ve sürekli işleyişi) başlıyor.

Siyaset ve Medya

Dr. Mindy ve Kate ikilisi yaptıkları keşif sonucunda heyecanlı bir şekilde Beyaz Saray'ın yolunu tutarlar. Sonuçta insanlık varoluşsal bir tehditle karşı karşıyadır ve bunu engelleyebilecek naçizane güç dünyanın en büyük şiddet ve terör makinesi ABD emperyalizminin başı Amerika Başkanından başkası olamaz (!) Başkan rolünde bizleri Meryl Streep karşılar; zaman zaman artık eğreti gelen ironilerle yönetmen bizlere Amerikan siyasetinin ordu ayağından en yüksek düzey siyasi temsilcilerine kadar bu sistemin temsilcilerinin bu denli ciddi bir risk karşısında ne kadar kayıtsız, vurdumduymaz, hatta alaycı olduklarını gözler önüne serer. %96,7 gibi kesinliğe yakın bir ihtimal karşısında ABD Başkanı daha halen Yüksek Mahkeme atamalarını düşünmektedir. Mckay burada hakim sınıfların düşünüş ve davranış biçimlerine dair bazı önemli noktalara değinmekle beraber bütün eleştirilerini yanlıştır, bilimsel olmayan bir metodoloji üzerinden kurguluyor. Nitekim çizdiği karakter tiplerinin eğretiliği ve umursamazlığı izleyicide ''acaba böyle olmayanları da var mıdır?'' ''daha düzgün birisi olsa bu meseleyi çözebilir miydi?'' gibi sorular sorduracak düzeydedir. Bu konuda çok net olmamız gerekiyor: Kapitalist-emperyalist sistemin doğayı

talan etmesi şu ya da bu kişinin yönetici olması veya siyasetçilerin daha duyarlı olmaları meselesi değildir. Bu sistemin işleyişinin temel dinamikleri doğanın bir girdi çıktı olarak değerlendirilmemesi sonucunu oluşturur, bu durum sistemin anarşik örgütlenmesinden kaynaklıdır.

Mckay, günümüz medyasının ne derece riyakar ve yozlaşmış olduğunu da gösterir. Kimi haber kanalları bu meseleyi gündeme bile getirmek istemezken; Dr. Mindy ve Kate'i ağırlayan televizyon programında ünlü bir çiftin bitmiş aşk hikayesinden sonra yayına alınmaları ve bu yayına katılmalarının aslında programa renk katmaktan ibaret olduğunu anlamalarıyla artık dayanamayan Kate bir sinir krizi geçirir. (Burada Dr. Mindy panik atak hastası olmasına rağmen Kate'in sinir krizi geçirmesi akıllara yine klasikleşmiş ''histerik kadın'' stereotipini getirir.) İnsanlığın sonunun yakın olduğunu, sadece 6 ayımız kaldığını bağırıp çağırır. Bu durum kısa bir süre içerisinde bir ''meme'' (yazılı görsel) dönüşerek sosyal medya kinizminin ve sarkazmının gazabına uğrar. İnsanlık için bu derece akut bir sorun kısa bir sürede bir şaka malzemesine çevrilir. Yine filmde meşhur bir gazete durumu haber yapmayı reddeder, bahaneleri NASA Başkanı'nın durumu yalanlamasıdır. Dr. Mindy kendisinin astronom olduğunu, hesaplamalarının doğru olduğunu ve NASA Başkanı'nın uzay bilimleriyle ilişkisi olmayan atanmış bir başkan olduğunu söylemesine rağmen bu sahne toplumdaki yerleşik düşünce biçimlerini ve problemlili düşünüş biçimlerini teşhir eder. İnsanlar doğru-yanlış tartışması yapmaktan ziyade (neyin objektif realiteye tekabül ettiği fakat neyin etmediği) bir kurumun veya kişinin otoritesine ''inanmayı'' tercih ederler.

Mckay burada temel bir şeyi bilmiyor veya görmezden geliyor gözükmektedir: Her siyasetin arkasında şu ya da bu sınıfın çıkarları olduğunu... Burada Lenin'den bir alıntı yapmakta fayda vardır. Lenin bu durum için şöyle söyler:

İnsanlar, her zaman, siyasetteki aldatmaların ve aldanmaların aptal kurbanları olmuşlardır ve bütün ahlaksal, dinsel,

siyasal ve toplumsal sözler, bildiriler ve vaatler arkasındaki şu ya da bu sınıfın çıkarlarını aramayı öğrenmedikleri sürece de, böyle kalacaklardır. Reform ve ilerleme şampiyonları, ne kadar barbarca ve çürümüş görünürse görünsün, her eski kuruluşun, belirli egemen sınıfların zorlamasıyla ayakta durduğunu görmedikçe, her zaman eski düzenin savunucularının oyununa geleceklerdir.

Bob Avakian ise Mckay gibi liberallerin ‘‘ödipal kompleksleri’’ olduğunu söyler. Bunu Lenin’in bu alıntısını anlayamadıkları ve kendilerini zorla körleştirdikleri için söyler. Filmde sınıflar üstü çıkarımlar yapan Mckay için bu bir hayli doğru bir tespit durumundadır.

Filmin Temel Analojisi: Ekolojik Kriz

Dr. Mindy’nin Everest Dağı büyüklüğünde dünyaya çarpacak olan kuyrukluyıldızı, aklıselim her insanın yapacağı bir okumayla aslında mevcut ekolojik krizin bir analojisidir. Filmin burada çok doğru tahlil ettiği olgulardan birisi de gerçekten varoluşsal bir krizle karşı karşıya olduğumuzdur. Bu öyle böyle bir durum değildir. Film her ne kadar burada acemi ve basit bir ‘‘alarmcılık’’ halini tercih etse de, gerçek durum çok daha fazla gereksiz acıyla bezeli bir yoldur. Küresel iklim krizi hız kazandıkça milyonlarca insan yerlerinden olacak, kitlesel açlık hızlanacak, insanlık yeni salgınlar ve tehlikeli patojenlerle karşı karşıya gelecek, aşırı hava olayları hız kazanırken pek çok türün varoluşu sonlanacaktır. Bundan en fazla acı çeken ise Küresel Güney yani Üçüncü Dünya ülkelerinin ezilen halk kitleleri olacaktır.

Dünyaya gerçekten de bir ‘‘kuyrukluyıldız’’ yaklaşıyor. Bu küresel iklim krizidir! Bu krizin neden bu sistemden kaynaklı olduğuna ve bu sistem içerisinde neden çözülemeyeceğine bir göz atalım. Küresel iklim krizinin gelişimini, dinamiklerini ve veçhelerini incelediğimiz Ekoloji Dosyasında şöyle bir ifade yer almaktadır:

‘‘Kapitalizm-emperyalizm doğayı kar için üretime hizmet eden sınırsız bir girdi olarak görür; doğa üzerine ve üzerinden yatırım yapar, spekülasyonda bulunur ve ticaret yapar.

Raymond Lotta’nın çok iyi bir şekilde değindiği üzere Endonezya’da ormanların kesilerek biyo-yakıt ve palmiye yağı üretimi yapılırken atmosfere yayılan karbon ve Sumatra kaplanlarının yok olması maliyet-kazanç hesabının dışında kalır. Çünkü tekil özel mülkiyet birimleri lojistikten, emek maliyetine kadar detaylı bir şekilde yaptıkları hesaplamalarda çevresel ve sosyal maliyetleri ‘‘dışsallaştırırlar’’ bunlar maliyet-kazanç hesaplarının dışında tutulan kaynaklardır.’’
[1]

Bu kapitalist-emperyalist sistem altındaki üretimin dinamiklerinden ve nasıl işlediğinden kaynaklı bir fenomendir. Film bu fenomeni es geçer. Kamerasının objektifini kapitalizmin temel dinamiklerine -üretim ilişkilerine- çevirmek yerine, film yozlaşmış siyasetçiler ve gözünü kar hırsı bürümüş yeni nesil burjuvalar ile çok sığ bir okuma sunar. Bu burjuvaların temsili ise BASH şirketinin yöneticisi Peter Isherwell ile verilir. BASH uluslararası bir teknoloji tekelidir. Şirket günümüzün emperyalist asalaklığının ulaştığı boyutları ve kapitalizmin ‘‘mutluluk kültürünün’’ iyi ancak bir o kadar da basit bir resmini sunar. Yönetici Isherwell ise çarpacak olan kuyrukluyıldızı ‘‘çılgın’’ bir proje ile madencilik faaliyetleri için kullanmak ister. Kendi şirketinin astronomlarının hesaplamalarına göre kuyrukluyıldızda 140 trilyon dolarlık değerli maden bulunmaktadır. Isherwell’in bu hamlesi kuyrukluyıldıza yapılacak ‘‘nükleer müdahaleyi’’ iptal ettirir. Buna karşılık Isherwell’in çılgın planı başından itibaren başarısızlığa mahkumdur. Nitekim bilimsel yöntemle uymadan sadece olası tahminler üzerinden uygulanan metodoloji bütün insanlığın varoluşunu sonlandıracak sonuçlara sahiptir. Film burada bir yandan teknolojinin ‘‘ilerlemesi’’ sayesinde/yüzünden insanların karşı karşıya oldukları tehlikeleri, algoritmaların dünyası ve yapay zeka gibi

meselelere girifir. Öte yandan bunların sınıfsal boyutlarını yine sorgulama gereği hissetmez. Bunların hangi üretim süreci sonucu, hangi üretim ilişkileri sonucu oluştuğunu ve dünyadaki hakim kültürün hangi sınıf ilişkilerine tekabül ettiğini sorgulama gereği hissetmez. Böylece mesele basit bir şekilde BASH şirketinin ve yönetici Isherwell'in doymak bilmeyen açgözlülüğüne dönüşür.

Ancak gerçekte iyi veya kötü kapitalist diye bir şey olmadığı gibi mesele şu ya da bu kişinin kişisel hırsları veya burjuvazinin kar açlığı, hırsı değildir. Bunlar bilimsel olmanın ötesinde meseleyi sübjektif niyetler aleminde okuyan, sistemin temel dinamiklerini anlayamayan problemlili okumalardır. Marx'ın değindiği gibi sermayenin Musa'sı da peygamberi de "birikimdir". Sermaye devamlı bir şekilde genişlemek, büyümek zorundadır. Kapitalizm altında kapitalist meta üreticileri birbirlerinden ayrılırken bir diğer taraftan değeri yasasına tabidirler. Bu bir antagonizmaya işaret eder: Bir yandan daha fazla pazar payı ve kazanmak için üretimi verimli bir şekilde organize etmeye çabalayan kapitalist ile, toplum düzeyinde üretimin sistematik ve rasyonel olmaması arasındaki bir antagonizmadır bu. Buna kısaca anarşinin itici gücü diyoruz.

İnsanlar Neden En Saçma Şeylere İnanırlar

Film ilk etapta kesinlikle küresel iklim krizine işaret etse de bir diğer taraftan toplumdaki problemlili düşünüş biçimleri üzerine de kameranın objektifini çevirir. Bilim karşıtı faşistler ve komplo teorilerinin merkeze taşındığı bölümde dünyaya çok yaklaşan Diabisky kuyruklu yıldızı artık görünebilmektedir. Hızlı bir şekilde ''yukarıbak'' hashtagi gündem olurken komplo teoricipleri ve bilim karşıtı bilumum kaçık ''yukarıbakma'' hashtagi altında bir kampanya başlatırlarken Trump'ı andıran başkan Orlean, dünyanın karşı karşıya olduğu varoluşsal sorun üzerinden kendi kitlesini negatif şekilde kutuplaştırmaya devam eder. Dünyanın tepesinde ciddi ciddi bir kuyruklu yıldız varken bunun ''Marksistlerin

yalanı olduğunu'' söyleyen TV sunucuları, bunun Amerika'ya karşı bir komplo olduğunu söyleyen kaçıklar ve daha türlü deli saçması düşünce beliriverir. Bob Avakian geçtiğimiz yıl kaleme aldığı bir yazısında şu soruyu sorar: İnsanlar, özellikle de bu sistemden ve faşistlerin insanlık düşmanı siyasetlerinden zarar gören bu kadar çok insan neden en saçma ve berbat şeylere inanırlar, bunu şöyle açıklar:

Bunun farklı nedenleri var, ancak bunun çoğunun merkezinde bu çılgın komplo teorilerinin ve diğer bilim karşıtı inançların çoğunun görünüşte gizemli olan fenomenler için basit bir açıklama sunması gerçeği var. Bu açıklamalar genellikle kararlı bir mücadeleye ve gerçek bir fedakarlığa gerek kalmadan dünyadaki dehşetlerin bir şekilde çözülebileceği yanılsamasını sağlar. Belirli bir komplo teorisi, şeylerin ayrıntılı bir "açıklamasından" bahsetse bile, genellikle bunu basit bir şeye indirger. Bu anlayışa göre bazılarının veya pek çok kişinin kötü muamele görmesinin nedeni, bunların yaşanmasına neden olan gücü elinde bulunduran bir grup kötü insanın olmasıdır.

Fakat temel gerçek şudur: Tek tek insanların ve bir bütün olarak insanların kaderi bir komplo tarafından belirlenmez... Küçük bir kliğin, belirli bir tanrının veya tanrıların veya diğer doğaüstü güçlerin kasıtlı ve gizemli eylemleri tarafından belirlenmez... Bir grubun genleri tarafından belirlenmez. Hayır, insanların durumu karmaşık şekillerde belirlenmektedir, evet bu karmaşıktır, fakat bilim sayesinde bu anlaşılabilir ve açıklanabilir; ve bu temelde, her yerdeki tüm ezilen halkların ve nihayetinde tüm insanlığın çıkarına olacak şekilde kökten değiştirilebilir.

Bütün bunlardaki can alıcı bilimsel anlayış, insanların sistemler halinde örgütlenmiş toplumlarda yaşadıklarıdır. Bunlar, insanların temel ihtiyaçlarını karşılamak ve gelecek nesilleri sağlamak için birbirleriyle ve doğanın geri kalanıyla etkileşim biçimlerine dayanan sistemlerdir. Bu sistemlerin, herhangi bir bireyin veya insan grubunun hatta bu

sistemlerde egemen konumu işgal edenlerin iradesinden bağımsız belirli temel ilişkileri ve işleyiş biçimleri vardır. [ii]

Umut Yok ve Bilimsel Bir Umut Karşı Karşıya

Filmin sonlarına gelindiğinde BASH'ın kuyruklu yıldızdan maden çıkartma projesi başarısız olmuş, 2000 kişilik bir yönetici grubu uzay gemisiyle kaçarken insanlık yeryüzünden silinmiştir. McKay filmi apokaliptik bir sonla bitirerek belki de insanlara durumun ciddiyetini anlatmak istemektedir. Ancak filmin sonu da bir hayli problemlili düşünüş biçiminin bir birleşimidir.

Öncelikle filmin son sahnesi üzerinde biraz durmakta fayda var. Son sahne filme sonradan başarısız bir şekilde dahil edilen Yule karakterinin dua okumasıyla sonlanır. Yule burada inanç yolculuğundaki samimi ve hümanist bir karakter olarak filmin karanlık mizahında aydınlık bir yüz olarak karşılar bizi. Ancak bu bir hayli ucuz bir hamledir. Son tahlilde kuyruklu yıldız dünyaya çarparken Dr. Mindy'nin aile evinde bir "Son Yemek" tasvirini oluşturacak şekilde bir araya gelen karakterlerin hepsi el ele tutuşarak Yule önderliğinde dua etmeye başlarlar. Ateist olduğu belli olan Mindy ailesinin mutlu Amerikan yuvasında bu şekilde "iç ısıtıcı" bir dua sahnesinde yok oluşu beklemesi yönetmen McKay'ın dar vizyonunu da bir kere daha gösterir. Astronomide tutarlı bir şekilde bilimsel yöntem ve yaklaşımı uygulayan bu şekilde kuyruklu yıldızın koordinatlarını ve çarpacağı günü doğru bir şekilde belirleyen Dr. Mindy, son tahlilde laboratuvarından çıkar çıkmaz, bilimi de önlüğü gibi çıkartır. Bilimsel yöntem "pozitif bilimlerin laboratuvar alanına" hapsedilir, topluma uygulanamaz bir gizemli sayılar silsilesi veya karmaşık Gauss hesaplamaları gibi karşımıza dikilir. Bilimsel yöntem kapı dışarı edilir edilmez karakterlerimiz hep birlikte Tanrı'ya sığınır.

Artık sona gelindiği ve başarısız olunduğu takdirde denemiş (neyi denediği bir hayli belirsizdir) bilim insanları Tanrıyla

barış yaparak dini bir umut olarak kullanırlar. Bütün bunların tesellisini dinde bulurlar. Bob Avakian bu duruma açıklık getirir:

*Din her zaman bir “umut” veya teselli kaynağı olarak sunulmuştur. Peki din gerçekten bir umut kaynağı mıdır – yoksa özünde ve tanım gereği felç eden bir illüzyon mudur? Din, acılara yönelik teselli konseptini kendinde barındırır, başka bir dünyaya bakar ve bu diğer dünya insanların maruz kaldıkları bütün acılar için bir tür teselli sağlar. Ancak mesele şudur: İnsanların ihtiyacı olan şey bu sistem altında maruz kaldıkları acılara teselli bulmak mıdır, yoksa ayağa kalkmaları ve bu acıyı dayatan ve güçlendiren sisteme son vermeleri ve bu sayede acıya, maruz bırakıldıkları **gereksiz** acılara teselli bulma ihtiyacına daha fazla gereksinim kalmayacak bir durumu sağlamak mıdır? Bu durum Ardea Skybreak tarafından Bilim ve Devrim röportajında şu şekilde belirtilir; insanın tamamen acı çekmeyeceğini düşünmek gerçekçi değildir, fakat insanların dünyaya egemen olan bu sistemin, kapitalist emperyalizm sisteminin dinamikleri ve temel ilişkilerinden ötürü bugün dünyada maruz kaldıkları muazzam miktarda **gereksiz** acı bulunmaktadır. Ve bu acılara bir son vermek kesinlikle mümkündür ve acilen gereklidir. [iii]*

Ancak bu gereksiz acılara son vermek için sistemin radikal bir şekilde değişmesinden ziyade film büyük bir umutsuzlukla, ‘‘kıyametle’’ sonuçlanır. Buradaki problemlili salvo meseleyi ‘‘değişmez bir zorunluluğa’’ indirger. Sistemin temel dinamiklerinin değiştirilemeyeceğini, insanlığın ne yapacaksa bu sistem içerisinde yapacağını ve eğer bir şeyler başarılacaksa bu sistem altında olabileceğini söyler. Filmin daha karamsar bir okuması ise insanlığın ‘‘alinyazısının’’ tükeniş olacağını ortaya çıkartır. Bunların her ikisi de doğru değildir. Problemin kendisini çok akut bir şekilde dayattığı, bunun gerçekten varoluşsal bir kriz anlamına geldiği doğrudur. Aynı zamanda meselenin bu sistem içerisinde yöneticilerin kim

olduğundan bağımsız olarak çözülemeyeceği de doğrudur. Fakat bu bir kurtuluşun olmadığı anlamına da gelmemektedir. Bu akıllara Marx'tan bir alıntıyı getirir:

Bir kez iç bağlantı kavrandığında, mevcut koşulların daimi ve kalıcı gerekliliğine olan tüm teorik inanç, onun pratikte çökmesinden önce yıkılır.

Bob Avakian, “İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut” başlıklı eserinde Marx'ın bu alıntısına değinir ve şöyle söyler:

Bu son derece önemlidir, çünkü teori ve bilimin -bilimin içinde temellenen teorinin ve devamlı olarak bilimsel yöntem ve yaklaşımla uygulanmasının- insanların maruz kaldıkları sistemin gerçek ilişkilerinin ve dinamiklerinin meydana çıkarılmasının, iç bağlantıların ve “iç işleyişlerin” önemi vurgulanmaktadır. En başta insanların maruz kaldıkları bir sistemin varlığı ve bu sistemin iç işleyişi ve dinamiklerinin ne olduğu, bunun insan toplumunun bütün bir tarihsel gelişimine nasıl uyduğu ortaya çıkarılır. (Veya daha basit bir ifadeyle, insanlar bir sistemin çerçevesi içinde yaşarlar; ki bu sistem yalnızca güçlü birileri tarafından dayatılan bir sistem değildir, bu sistem belirli bir tarihsel gelişimin sonucudur; bu sistem temel ilişkilerden kaynaklanan belirli “yasalar” doğrultusunda işler ve işlemek zorundadır, ve bu durum halk kitlelerinin her tür acıyı çekmesine neden olan çelişkilerde cisimleşir ve bu çelişkileri açığa çıkarır, bu çelişkiler sistem açısından temel ve esastır, ve bu sistemin kendisi ortadan kalkmadan bu çelişkiler de ortadan kalkmaz). Ve bu bilimsel teori bütün bunlara yönelik bir çıkış yolu olduğunu ve bu çıkış yolunun ne olduğunu ortaya koyar. [iv]

Bu çıkış yolu maddi temellerini tam da içerisinde yaşadığımız sistemden alan gerçek bir devrimdir. Bu devrim evet gerçekten de mümkündür. Bu mümkünlük şu ya da bu kişinin, sınıfın, grubun; niyetleri, iradeleri, düşünceleri ve arzularının dışında bilimsel bir temele sahiptir; çünkü devrimin

mümkünlüğünün temeli bu sistemin çelişkilerinden mütevellittir.

“Kuyruklu yıldız” yaklaşıyor, peki o yaklaşırken sen hangi tarafta olacaksın?

Dipnotlar:

[i] Ekoloji (Küresel İklim Krizi) Dosyası, Yeni Komünizm Çalışma Grubu Kolektifi, 2021

[ii]

<https://yenikomunizm.com/insanlar-nicin-en-sacma-ve-en-berbat-sacmaliklara-inanir/>

[iii] İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut, Bob Avakian, 2019 (internet üzerinden okumak, indirmek için bkz.

<https://yenikomunizm.com/insanlik-icin-bilimsel-temelde-umut-bireysellikten-asalakliktan-ve-amerikan-sovenizminden-kopmak/>)

[iv] Age.

İklim Değişikliği Gezegeni Yıkıyor – Bu Sistem ve Hükümdarları İnsanlığı Uçuruma Götürüyor!

Editörün Notu: 20 Aralık 2021 tarihinde yayınlanan ve Çevre Yazı Grubu üyesi bir yoldaş tarafından kaleme alınan aşağıdaki yazının çevirisini yenikomunizm.com takipçileri için aktarıyoruz.

Kaynak için bkz: [Climate Change Wracks the Planet—This System and Its Rulers Take](#)

2021’de, iklim değişikliğinin feci etkisi şimdiden herkes tarafından görülebilecek bir hale geldi. Bu yıl içinde şunları gördük:

* “Gezeğenin akciğerleri” olan Amazon yağmur ormanları bu sistem tarafından o kadar bozuldu ve yakıldı ki, ilk kez emdiğinden daha fazla karbon salmaya başladı.

* Devasa ısı dalgaları Yunanistan’ı, Türkiye’yi, ABD’nin Kuzeybatı Pasifik’ini ve diğer birçok yeri vurdu.

* Pakistan’daki sıcaklıklar 124 dereceye ulaştı! Kuzeybatı Pasifik’te bir milyardan fazla deniz canlısı, sıcak okyanus suyuyla pişirilerek öldü.

* Kuzey Sibirya’da yangınlar çıktı. Sibirya, Antarktika dışındaki gezegendeki en düşük kış sıcaklıklarına sahip, ancak şimdi yaz sıcaklıkları 100 derece F’ye ulaşıyor. “Zombi ateşleri” yeraltında için için yanıyor ve karın altından duman çıkararak dışarı çıkmıyor.

* Tüm bunlara dünyanın dört bir yanındaki insanları perişan eden kasırgaları, büyük selleri, hortumları ve kuraklığı ekleyin; buzullar ve kutuplar eriyor; türlerin artan kitlesel yok oluşu yaşanıyor; yükselen, ısınan ve giderek asidikleşen okyanusların durumu ortada. Bunun doğrudan bir sonucu olarak binlerce kişi zaten ölüyor. ŞU ANKİ dünya budur ve kapitalizm-emperyalizm hüküm sürmeye devam ettiği sürece daha kötüye gidiyoruz.

2021’de insan kaynaklı iklim değişikliği bilimi de daha kesin ve daha endişe verici hale geldi. Ağustos ayında, IPCC (Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli) raporu, iklim değişikliğinin ŞİMDİ gerçekleştiğini ve dünyanın her bölgesinde gözlemlenebilen, zaten oldukça kötü olan

etkilerinin hızlandığını ve mevcut eğilimler devam ederse, gezegenin felaket bir duruma doğru kaydığını daha da netleştirdi.

Küresel Isınmayla Birlikte Karşılaştığımız Şeylerin Varoluşsal Doğası Daha da Keskin Bir Durum Aldı

Peki tüm bunlara dünya “liderlerinin” tepkisi ne oldu? Neredeyse tüm dünya hükümetleri Glasgow-İskoçya’daki iklim görüşmelerinde toplandılar, kendi aralarında çekişip kavga ettiler, sera gazı emisyonlarını önemli ölçüde azaltmak, petrol ve kömürü toprakta tutmak; insan toplumunun gezegenle ilişkisini dönüştürmek için sözde bir anlaşmaya dahi varamadılar. Bunun yerine, sahte “avans” iddiaları ürettiler. Her zamanki gibi kapitalist-emperyalist gidişat üzerine ince bir cila. Raymond Lotta bu durumu, “boş vaatler ve taahhütler maskaralığından oluşan senelik bir saçmalık” olarak nitelendirdi. Herhangi bir karışıklık olmaması açısından belirtmek gerekiyor; “iklim lideri” Joe Biden Glasgow’dan evine döndü ve Meksika Körfezi’ndeki şimdiye kadarki en büyük petrol satışını açıkladı.

Glasgow’da ve dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde, iklim krizinin varoluşsal acil durum olarak tanınmasını ve harekete geçmesini talep eden yüz binlerce insan sokakları doldurdu. Bu aciliyet duygusu ve harekete geçme arzusu, gezegenimizin tüm sakinlerine, özellikle iklim acil durumunun en büyük yükünü taşıyan küresel Güney’deki sömürülen ve ezilenlere karşı bu sorumluluk duygusu memnuniyetle karşılanacak bir şeydir ve çok daha fazla sayıda insanın katılması ve daha fazla enerji sarf etmesi gerekmektedir.

Bu arada ABD’de sokaklar neredeyse tamamen boştu, ki CO2 emisyonlarından en çok sorumlu olan ülke ABD’dir [!!!] Çok fazla insanın insanlığın karşı karşıya olduğu krizi görmezden gelmeye devam ettiği, hayatlarına devam ettiği... ya da umutsuzluk içinde yuvarlandığı... ya da umutlarını ve enerjilerini Demokratların “Daha İyi Bir Saçmalık” inşa

etmeleri ve diğerk çıkamaz yanılsamalar ve acınası çözümsüzlükleri için harcadıkları bir ülke.

2022'de tüm bunlara acilen meydan okunmalı ve kökten değiştirilmelidir! Bu ülkedeki ve dünyadaki milyonlarca insanın uyanması ve gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor: Çevre saati işliyor. Bu kapitalist-emperyalist sistem ve onun yöneticileri, insanlığı uçurumun kenarına götürüyor. Yalnızca devrim bizlere gezegeni kurtarma şansı verir.

Hayır New York Times. “Bizler” Başarısız Olmadık. Bu Gezegeni Öldüren Kapitalist-Emperyalist Sistem Başarısız Oldu!

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı 20 Aralık 2021 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır ve Çevre Yazı Grubu üyesi bir yoldaş tarafından kaleme alınmıştır.

Kaynak için bkz: [No, New York Times, “We” Haven’t Failed, This Planet-Killing Capitalist-Imperialist System Has Failed! | revcom.us](#)

13 Aralık'ta *New York Times*, güçlü etkileşim alan bir fotoğraf-video montaj yayınladı: **“Yanan Bir Dünyadan Kartpostallar.”** İklim değişikliğinin 193 ülkede halihazırda sahip olduğu bazı yıkıcı etkileri çarpıcı olarak gösteriyor. İzlemeye değer, dikkat çekici ve akıldan çıkmayan bir görüntüyle karşılaşıyoruz: Tüm türler yok oluyor, şehirler

sular altında kalıyor, süper fırtınalar ve kıyamet gibi orman yangınları yaşanıyor. Yanan bir gezegenin bu “kartpostallarına” bakarken bir anda Times’den bir başyazı olan kısa bir video karşınıza çıkıyor. Bu yazı ölümcül düzeyde hatalı “çözümler” ve oldukça tehlikeli fantezilerle dolu.

Video-editoryal, onlarca yıllık uluslararası zirvelere, görüşmelere, konferanslara ve vaatlere rağmen “başarısız olduk” iddiasında bulunuyor. Fosil yakıtlar yakılmaya devam ediyor, çünkü bir yandan insanlar gezegenin ısınmasını durdurmak için gereken fedakarlıkları yapmak istemiyorlar ve diğer yandan, yakın zamana kadar karbon yoğun teknolojilere uygun maliyetli alternatifler mevcut değildi. Ancak şimdi Times, “şanslı” iyi haber olarak tanımladığı şeyi veriyor: **“Gezegeni kurtarmaktan kazanılacak paralar var”** (Evet, tam olarak bunlar onların sözleridir). Bunun yeşil inovasyon, yeşil enerji, şüpheli olan henüz kanıtlanmamış karbon yakalama ve depolama teknolojisi yoluyla gerçekleşmesi gerekiyor diyor. Krizi çözmenin bileti bu olacak.

Bu pek çok açıdan saçmalıktır. Her şeyden önce, *New York Times*’ın bizi tam kapsamlı gezegensel çöküşe daha da yakınlaştırmayı “başarısızlık” olarak nitelendirdiği bu “biz” meselesini ele almalıyız. Başarısız olan bir bütün olarak “insanlık” değildir: Bu sistemin yöneticileridir! Yani kapitalist-emperyalistler ve onların siyasi sözcüleridir. Onlarca yıldır “BLAH, BLAH, BLAH” diyenler, DAHA FAZLA kömür, petrol ve doğal gaz yakmaya devam edenlerdir. “İnsanlık” şu anda kontrollü bir durumda değildir. Bizi bu uçuruma sürükleyen şey, gezegen üzerindeki etkileri ne olursa olsun, daha fazla kaynak çıkarmak, daha fazla ürün üretmek için sürekli “ya büyü ya da öl” ihtiyacı tarafından yönlendirilen kapitalizmin buyruklarıdır.

Fosil yakıtların (petrol, kömür, doğal gaz) küresel ısınmaya neden olma rolünün temel bilimsel anlayışı otuz yılı aşkın bir süredir bilinmektedir. Rasyonel bir ekonomik sistem altında, karbon emisyonlarını radikal bir şekilde sınırlamak ve fosil

yakıtlardan uzaklaşmak için yıllar önce sert önlemler alınması gerekirdi. Ancak bu kapitalist sistemde “fedakarlık” meselesi durumun en can alıcı noktasıdır, burada feda edilmeyecek olan kârlarıdır! Ve kâr için rekabet dürtüsü iklim değişikliğini yönlendirmektedir.

Gerçek şu ki, fosil yakıtların çıkarılması ve yakılması bu sistemin kârlı işleyişinin temelini oluşturmuştur. Petrol, gaz ve enerji şirketlerinin kendileri, otomobil endüstrisi; ve bundan yararlanan finans sektörü... Fosil yakıtlar, kapitalist-emperyalist ekonominin tüm işleyişi için esastır: Yani küresel ucuz emek ve hammadde ve üretimin en ucuz olduğu yerlerdeki tedarik ağlarına güvenilmesi. Ayrıca, gelecekte beklenen kârlar söz konusu olduğu için halihazırda batık durumda olan veya fosil yakıt altyapısı, sondaj vb. için harcanan muazzam miktarlarda sermaye -yani finansal yatırımlar, teknoloji ve arazi alımları durumu- mevcut.

40.000 çocuk, gaz türbinleri ve jet motorlarının yanı sıra akıllı telefonlar, dizüstü bilgisayarlar vb. için gerekli bir minerali sağlayan Demokratik Kongo Cumhuriyeti'ndeki kobalt madenlerinden tüneller kazıyor

ve kayaları taşıyor...

Ayrıca kapitalizm-emperyalizm sistemi altında fosil yakıtların küresel bir jeopolitik ve stratejik boyutu var. Amerika'nın imparatorluğunu dayatan soykırımcı ABD askeri makinesi (gemiler, uçaklar, üsler ve daha fazlası) fosil yakıtlarla çalışıyor. Petrol taşıyan nakliye yolları, doğal gaz taşıyan boru hatları, fosil yakıtların rafine edilmesi ve pazarlanması üzerinde kontrolleri var, ki bunlar ekonomiler ve piyasalar üzerinde büyük bir gücün egemenliğinin mekanizmalarıdır. Bu sisteme güvenmemiz ve beklememiz gerektiği önerisine gelince - sömürüye ve kâra dayanan (ve doğayı kâr için yağmalanacak bir şey olarak gören)- **bu sistemin, gezegeni para kazandıran bir önermeye dönüştürerek kurtarması absürd olduğu kadar zırvalıktır da. (1)**

Yenilenebilir enerjide "kazanılacak para var" sloganına gelirsek... Evet, Bolivya gibi lityumun "uygun maliyetli" ekstraksiyonunun toprağı tahrip ettiği, suyu ve havayı kirlettiğı bir ülkede lityum kaynaklarının (elektrik pilleri için gerekli olan) kontrolünü ele geçirerek "para kazanılması" durumu ortada... Evet, Kongo'nun kobalt madenlerinde (kobalt ayrıca elektrik pillerinde de kullanılır) çocuk işçilerin vahşice sömürülmesi ile "kazanılacak para".

Bu sistemde, iklim değışikliğinin -buna insan türünü ortadan kaldırmanın veya bildiğimiz şekliyle insan toplumunu yok etmenin gerçek olasılığı dahildir- en kötü etkilerini önlemek için gereken fosil yakıtlardan tam ölçekli bir geçişin fiilen uygulanabilmesinin hiçbir yolu yoktur. Bu sistem altında, yaşamı yok eden sömürü gerektirmeyen yenilenebilir enerjinin uygulanması mümkün değildir. Fakat gerçek bir çıkış yolu bulunmaktadır: BİLİMSEL temelde umut. Sürdürülebilir kalkınmanın ekolojik ilkeleri tarafından yönlendirilen, fosil yakıtlardan hızlı bir geçiş sağlayacak ve uluslararası işbirliği tarafından desteklenecek kökten farklı, sosyalist bir toplumu GERÇEKTEN ortaya çıkarabilecek gerçek bir devrim

için örgütlenmenin zamanı geldi. Ancak bunun için bu sistemin yanlış umutlarından ve tatlı sözlerinden KOPULMASI ve Bob Avakian'ın öne sürdüğü yeni komünizmin öğrenilmesi gerekiyor. İklim değişikliği değil, sistem değişikliği!

1)[Self-Delusion and Political Flim-Flam As the Planet Heats Up... Rebecca Solnit Puts on a Happy Face About Capitalism and Climate Change | revcom.us](#)

Rejim, Fiyasko Glasgow Panayırında Görevini Tamamladı

26.Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Konferansı (COP26) 1 Kasım'da İngiltere'nin ev sahipliğinde Glasgow'da başlamıştı. Geçtiğimiz günlerde sona eren zirve boyunca dünyanın dört bir yanından gelen "karar alıcılar" saptanan 1,5 derece hedefine ulaşabilmek için neler yapılabileceğini konuştular. Evet sadece konuştular. Çeşitli gelecek konferans projeleri, gözden geçirmeler, fon aktarım söylemleri [1] ve iyi niyet temennileri ile Glasgow süreci tam da beklendiği üzere göstermelik bir etkinlik olarak yaşandı ve tarihteki yerini aldı. **Şimdi yeniden kapitalist-emperyalist sistemin temel işleyiş biçimi olan rekabette ve ucuz maliyetler yaratmada geriye düşmemek için bariz veya daha sofistike, incelikli şekillerde çevrenin talan edilmesine ve kapitalist-emperyalist üretim ve bölüşüm sürecine devam etme zamanı...**

İklim zirvesinden geriye kalan şey özetle şudur: "Bilim insanları, geri dönüşü olmayan iklim ve çevre felaketini önlemek için harekete geçme penceresinin hızla kapandığını

gösterdiler. Bunun karşısında Glasgow konferansında gündemi belirleyen ve egemen olan belli başlı kapitalist-emperyalist ülkeler ne yaptılar? Jeopolitik avantajları için didiştirler, şakalaştılar ve 2015'te Paris'teki son büyük iklim zirvesinde verdikleri önemsiz boş vaatlerin ötesine geçmek konusunda tamamen isteksiz ve aciz olduklarını kanıtladılar." [2]

Peki Türkiye açısından bu süreç nasıl yaşandı? Zirve sürecinde kömür meselesi ve ormanların korunması da dahil olmak üzere pek çok konuda geçiştirmeci ve pasif bir tarz izleyen Türkiye, etkinliğin sonunda Glasgow İklim Paktı'nı kabul etti. **Böylece imza atan ülkelere yönelik uyum finansman paketinin iki katına çıkarılması koşulundan da faydalanma imkanı ortaya çıktı.** Bu kaynak desteği rejim açısından şüphesiz "fosil yakıtlara teşvik sonlanması" ve "kömür kullanımının aşamalı azaltılması" belirsiz ifadelerinden çok daha değerli. Öte yandan destekler açısından da zirvenin ciddi sorunları bulunuyor. Yoksul ülkelerin iklim krizinden doğan kayıp ve zararlarını karşılayacak fon önerisinde gelişmiş ülkeler uzlaşmaya varamadı. Avrupa Birliği ve ABD, en yoksul ülkelerin iklim krizinden kaynaklanan kayıp ve hasarlarını gidermek için fon oluşturmayı kabul etmediler. Yoksul ülkelere yapılacak olan 100 milyar dolarlık iklim yardımı ise 2025 yılına ertelendi.

AKP/MHP'nin önderlik ettiği faşist rejim ve tepesindeki Tayyip Erdoğan açısından aslında mesele hiçbir zaman gerçekten de iklim bilimi olmadı. Sistematik şekilde ekolojik yıkım izleyen bir ülkenin yönetici egemen sınıfları açısından mesele elbette daha farklı boyutları ile öne çıkıyor. Her şeyden önce de dünyadaki egemen emperyalist devletler arasındaki karmaşık çelişkilerden ve zorunluluklardan faydalanarak kendi rejiminin çıkarlarını korumak, fırsat olarak gördüğü etkileşimlerde bulunmak ve son dönemde yaşadıkları derinleşen sıkıntılarını ve sarsılan prestijlerini bu doğrultuda küresel arenada hafifletme çabası olarak... Bütün bunlar elbette rejimi harekete geçirici önemli faktörler. Fakat süreçler farklı zorlukları da kendi içinde yaratabiliyor. İklim bilimine hiçbir zaman ciddi

bir bakış açısı olmayan Erdoğan, konferans heyetinin motorlu araçlara getirdiği kısıtlama sonrası “düşük güvenlik protokolü” ve ülkenin “itibarsızlaşması” iddiaları ile zirveye katılmaktan vazgeçmişti. [3] Erdoğan’ın normal takvime göre ABD emperyalistlerinin başı Joe Biden ile Roma görüşmesi sonrasında Glasgow İklim Zirvesi’ne geçmesi bekleniyordu. Erdoğan’ın iklim meselesinde efektif ve duyarlı bir “dünya lideri” pozunu kesemediği bu etkinliğe, İslamcı/Türkçü faşist rejimin Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanı Murat Kurum ve ekibi Türkiye standını açarak dahil oldu. Ayrıca etkinliğe egemen sınıfların çeşitli temsilcileri davet edildiler.

Rejimin bakanı Murat Kurum, etkinlikte yaptığı toplantılarda Erdoğan’ın sözde yeşil devriminden, sıfır atıktan, iklim değişikliğine uyumdan bahsetti. Meseleyi “sadece bir çevre meselesi değil, aynı zamanda sektörleri etkileyen kalkınma ve ulusal güvenlik meselesi” olarak koydu. Emine Erdoğan’ın himayesindeki girişimlerle 3 milyon ton sera gazını önlediklerini iddia eden Murat Kurum, egzoz elektrik denetleme sisteminden ve rejimin çevre sevgisinin bir ifadesi (!) millet bahçelerinden de bahsetti. 2053 sıfır atık hedefine sağlam adımlarla gidildiğini, Türkiye’deki mavi bayraklı plajların sayısının devamlı arttığını söyleyerek, “kararlı mücadeleye devam edeceğiz” dedi.

Bu açıklamaların son derece göstermelik ve yaşanan gidişatın yanında tamamen içi boş çeşitli söylem ve pratikler olduğu bir kenara, önceden de altını çizdiğimiz ve sorduğumuz üzere Erdoğan’ın sözde sıfır atık ve iklim hedefini tutturma düzlemi daha önce görülmemiş sayıda hidroelektrik santrali (HES) ve termik santralin inşasına onay vermekle mi gerçekleşecek? Yerel ekolojilerini savunmak için harekete geçen Çemişgezek, İkizdere ve daha yüzlerce köylünün üzerine jandarmanın dipçiğiyle saldırmakla mı? Yoksa Marmara ve Ege Deniz’ini sanayi ve turizm burjuvazisinin atık çöplüğü haline getirmek mi? Yoksa turistik tesisler için sonu gelmez orman talanları,

imara açılan yeşil alanlar ve fırsata çevrilmeye çalışılan orman yangıları ile mi? [4]

Glasgow sürecindeki maskaralık faşist rejimin iklim bilimini gerçekten hiç önemsemediğini ve meseleye yalnızca yaşadıkları ciddi zorluklarla başedebilmek için kendi rejimlerinin “bekasını” temel alan dar ve pragmatik siyasi/ideolojik kaygılar ile baktığını, bütün bu süreci salt boş söylemlere ve çevreyi talan eden uygulamalarına bir kılıf bulabilmek için çeşitli göstermelik çıkışlar ve laf salataları ile geçirdiklerini bir kez daha belirtmek gerekiyor.

Kömürle ilgili ifadelerin yumuşamış olmasına karşı, “sınırlandırma” ifadelerinin ilk kez bir anlaşmada açıkça bahsedildiğini vurgulayan pek çok kesim anlaşmayı bir “zafer” olarak görüyor. Oysa ortada bir zafer bulunmuyor...

Örneğin Glasgow sürecine damgasını vuran kömür meselesinde, ilk haftanın sonunda birçok ülke kömür kullanımını bırakmaya yönelik çeşitli açıklamalar yaparken, Paris İklim Anlaşması’nı onaylayan Türkiye temsilcilerinden kömür meselesine dair ciddi bir çıkış gelmedi ve konu sessizlikle geçirildi. Kömürden net olarak çıkış tarihi belirtilmedi. Zaten zirvenin “**gönüllü**” ve “**aşamalı olarak**” kömür tüketimini azaltma çıkışı (kömüre bağlı Hindistan ve Çin’in son bölümdeki çıkışları ardından “aşamalı bırakma” ifadesi yerini “aşamalı azaltmaya”

bırakmıştır) içinde barındırdığı belirsizliklerle zirvenin fiyaskodan ibaret olduğunu ortaya koymuştur. Diğer noktalar emisyon azaltma planlarının düzenli olarak gözden geçirilmesi ve “gelişmekte olan ülkelere” daha fazla finansal destek gibi çeşitli kararlar... Benzer şekilde Türkiye, içlerinde Kostarika ve Danimarka gibi ülkelerin yer aldığı petrol ve doğal gazı aşamalı olarak durdurma ittifakı meselesini de sessizce geçiştirdi.

Kömürle ilgili ifadelerin yumuşamış olmasına karşı, “sınırlandırma” ifadelerinin ilk kez bir anlaşmada açıkça bahsedildiğini vurgulayan pek çok kesim anlaşmayı bir zafer olarak görüyor. Oysa ortada bir zafer bulunmuyor. Tam aksine geleceğimiz kapitalist-emperyalist devletlerin ve temsilcilerinin elinde belirsizliğe ve varoluşsal krizlere sürükleniyor. BM Genel Sekreteri Antonio Guterres dahi süreci İngiltere Başbakanı Boris Johnson’ın sevinç edalarının karşısında “önemli adımlar atılsa da ne yazık ki kolektif siyasi irade bazı derin çelişkileri aşmaya yetmedi” şeklinde tanımlıyor.

Bir kez daha hatırlatmak gerekiyor. Gerçek şu ki, Glasgow kömür anlaşmasının herhangi bir son tarihi yok; sadece büyük ekonomilerin “2030’larda (veya ondan sonra mümkün olan en kısa sürede)” kömür enerjisini aşamalı olarak durdurma taahhüdünde bulunuyor. Dünyanın geri kalanı 2040’larda kömürü aşamalı olarak kaldıracak. Ayrıca kömürü azaltan ülkelerin bunun yerine doğal gaz gibi diğer fosil yakıtlara dönüp dönemeyecekleri de belli değil. [5]

Gerçekten de derin çelişkiler var. Bu çelişkiler egemen olan ekonomik sistemin işleyiş biçiminden enerjisini alıyor ve daha da sarsıcı şekillerde patlak veriyor. Bu çelişkiler, iklim krizi içinde yaşamak zorunda bırakıldığımız dünyaya egemen olan kapitalizm-emperyalizm sistemi ile eşi benzeri görülmemiş ölçekte derinleşmiş durumdadır. İnsanlığın ve gezegenin geleceği tehlike altındadır.

Glasgow’da toplanan hükümetler, çevresel krize yanıt vermekten tamamen aciz olduklarını bir kez daha açık şekilde gösterdiler. Fosil yakıtlardan en çok bahsedilen zirvenin bu zirve olması ile övünen egemenlerin durumu büyük bir iflasın ve rezilliğin göstergesidir. Kapitalist-emperyalist üretim ilişkilerinin egemenliğinde yönetilen günümüz dünyasında, sömürücülerin bu iklim konferansları tam bir başarısızlık ve sahtekarlık örneğidir. Yaşanan süreç iklim aktivisti Greta Thunberg’in zirve sürecinde akıllarda kalan ünlü konuşmasında “karar alıcılar” için söylediği “Blah, blah, blah” ifadesinden çok daha kötüdür. Erdoğan ise “sıfır karbon” yalanının sadece bir taraftarı olarak kalmıyor aynı zamanda, anti-bilimsel dünya görüşü ve iklim bilimi karşıtlığıyla, insanlığın kritik varoluşsal eşiğe geldiği dünyayı, “benim ulusumun çıkarları”, “benim ekonomim” diyerek “milli ve yerli” bir biçimde sürüklendiğimiz felaketin gönüllü bir aktörü oluyor!

Bu sistem ve yöneticileri, insanlığı uçurumdan aşağı atıyor. Yalnızca bütün sınıfsal farklılıkların ve bunların temelini oluşturan üretim ilişkilerini kökten ortadan kaldıracak komünizme yönelecek gerçek bir devrim bizlere gezegeni kurtarma şansı ve gezegenin koruyucuları olarak çok daha bilinçli ve sorumlu bir şekilde hareket etme şansı verebilir.

Dipnotlar:

[1] Genel fon desteği açıklamalarına ilaveten zirvenin 11.gününde İngiltere, net sıfırı hedefleyen şehirleri desteklemek için kurulan Kentsel İklim Eylem Programı’na (Urban Climate Action Programme, UCAP) 27,5 milyon sterlinlik yeni finansman sözünü duyurdu. Program kapsamında Afrika, Asya ve Latin Amerika’daki şehirler 2050 yılına kadar karbon nötr olma hedefi doğrultusunda iklim eylemi gerçekleştirmeleri ve sürdürülebilir bir gelecek yaratmaları için desteklenecek denildi. Kaynak için bkz: [COP President daily media statement and latest announcements – 11 November – UN Climate Change Conference \(COP26\) at the SEC – Glasgow 2021 \(ukcop26.org\)](#)

[2] [Glasgow İklim Saçmalığı Başladığı Yerde Sona Eriyor... Gezegeni Yok Etmek İçin](#)

[3] Erdoğan'ın zirvede yalnızca ABD, İngiltere ve Hindistan'ın bulunduğu üç ülke liderine özel otel ve taşıt protokolü uygulanacağı diğer devlet liderleri için toplu konaklama ve ulaşım uygulamasının kabul edildiği zirveyi "güvenlik" ve "prestij" bahaneleri ile eleştirip katılmaması meseleye dair salt anti-bilimsel bakış açısı kadar, dış ve iç siyasette yaşadığı çeşitli ve son derece gerçek zorlukların yarattığı gerilimin de bir göstergesidir.

[4] [Paris İklim Anlaşması ve Çevre Düşmanı Faşist Rejimin İkiyüzlülüğü | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](http://yenikomunizm.com)

[5] [Glasgow'daki Başarısızlık ve Sahtekarlık: Bu Sistemin Küresel Isınmaya Bir Yanıtı Yok! | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](http://yenikomunizm.com)

Glasgow İklim Saçmalığı Başladığı Yerde Sona Eriyor... Gezegeni Yok Etmek İçin Yeşil Işık

Glasgow iklim konferansı iki hafta önce başladığında, Pasifik'te bir ada ülkesi olan Palau Cumhuriyeti'nin başkanı şunları söyledi: "Yavaş ve acılı ölümün haysiyeti yoktur. Gezegeni ısıtan en büyük sera gazları yayan zengin emperyalist ülkelere seslenerek yavaş ve kaçınılmaz sonumuzu yaşatmak yerine adalarımızı bombalayabilirsiniz." Palau, yükselen deniz seviyelerinde ciddi şekilde boğulma riski altındadır ve yüzlerce kişinin kaderinde "yavaş ve kaçınılmaz ölüm" var... Küresel ısınmanın mevcut yörüngesi ile dünya çapında milyonlarca insanın ölümü...

Bilim insanları, geri dönüşü olmayan iklim ve çevre felaketini önlemek için harekete geçme penceresinin hızla kapandığını gösterdiler. Bunun karşısında Glasgow konferansında gündemi belirleyen ve egemen olan belli başlı kapitalist-emperyalist ülkeler ne yaptılar? Jeopolitik avantajları için didiştirler, şakalaştılar ve 2015'te Paris'teki son büyük iklim zirvesinde verdikleri önemsiz boş vaatlerin ötesine geçmek konusunda tamamen isteksiz ve aciz olduklarını kanıtladılar.

Böylece Glasgow konferansının utanç verici "başarısı" şu oldu: Fosil yakıt emisyonlarını azaltma eylemini, hükümetlerin yeni boş vaatler sunmak için Mısır'a gidecekleri gelecek yıla kadar "ertelemek". Doğru, 13 Kasım'da imzalanan nihai anlaşma, ülkelerin 2022'ye kadar planlarını "tekrar gözden geçirmelerini ve güçlendirmelerini" "talep ediyor". Evet, bekle ve ertele... bekle ve ertele. Son Glasgow İklim Paktı'nda bariz bir şekilde -ve TAMAMEN- eksik olan şey, kontrolden çıkan küresel ısınmayı durdurmak için tam olarak ihtiyaç duyulan şeydi: Petrol, doğal gaz ve kömürün üretim ve kullanımından kaynaklanan büyük ve hızlı düşüş.

Böylece, sadece ada uluslarının halklarını değil, bu gezegendeki milyarları da etkileyen yıkıcı çevresel çöküşe yol açan bu "yavaş ve kaçınılmaz ölüm", gezegenin yöneticileri tarafından yürürlüğe sokuluyor. Glasgow'daki diğer kayda değer eylemsizlik eylemlerine gelince: En kirli fosil yakıt olan kömür (gönüllü olarak) "aşamalı olarak azaltılacak", hatta "aşamalara kadar kaldırılmayacaktır". Kömür rezervlerinin yüzde 90'ını toprakta tutmadan, 1,5 derecenin üzerinde bir sıcaklık artışını (tehlike eşiği) önlemenin bir yolu bulunmuyor.

Glasgow rezaletinde daha fazlası da var. Mesela petrol. Başlıca fosil yakıt üreten ülkeler gönüllü olarak "verimsiz sübvansiyonları" sona erdirmeyi kabul ettiler. Dikkat çekici; hadi bu petrol sübvansiyonlarını daha uygun maliyetli hale getirelim. Dikkat edin: İklim değişikliğinin fosil yakıtların yakılması nedeniyle meydana geldiğini herkesin bildiğinden

beri, rakiplerine karşı rekabet avantajı arayan dünya hükümetleri, fosil yakıt endüstrisine her biri yıllık 423 milyar dolarlık devasa sübvansiyonlar verdi. Dikkat edin: ABD dünyanın önde gelen petrol üreticisidir.

Lafın kısası, yöneticilerin insanlığa açık terimlerle şunu söylemediği bir durum yaşanıyor: Bizler bilimi umursamıyoruz, medeniyete ve gezegene yönelik tehdidi umursamıyoruz... fosil yakıtlar kapitalist-emperyalist dünya ekonomisinin temell olmaya devam edecek. Küresel ısınmanın en büyük etkilerinden muzdarip olan küresel Güney'in ezilen ülkelere gelince, nihai anlaşma, zengin ülkelerin bu ülkelere daha önce verilen mali destek vaatlerini yerine getirmediği "endişesini" dile getirdi. O halde sorunu çözmenin yeni sözler vermekten daha iyi bir yolu var mı? (1)

Delilik mi, Değil mi?

Yorumcular Glasgow konferansını iklim değişikliğindeki fosil yakıtlara yaptığı "tarihi ve eşi görülmemiş" referansından dolayı selamlıyor. Evet, Glasgow'un kahrolası atılımı bu: "f" ibaresinin, "fosil yakıt"ın anılması... düşünün küresel ısınma biliminin ve fosil yakıtların küresel sıcaklık artışındaki rolünün kesin olarak saptanmasının üzerinden 30 yılı aşkın bir süre geçmiş bulunuyor.

Çevre saati işliyor. Bu kapitalist-emperyalist sistem ve onun yöneticileri, insanlığı uçurumun kenarına götürüyor. Sadece devrim bize gezegeni kurtarma şansı verir. NEDEN böyle olduğu için, [buraya](#) ve [buraya](#) bakabilirsiniz. Bu Devrimin neyi başarmaya çalıştığına dair bir fikir ve Devrimden sonra kurulacak kökten farklı bir sistem ve toplum için somut bir vizyon için, Bob Avakian tarafından kaleme alınan *Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*'ya bakın. Bunu gerçeğe dönüştürmek için şimdi acilen NE YAPILMALI ve NASIL bunun bir parçası olabilirsiniz? *Bir Deklarasyon Bir Çağrı* metnini okuyun.

1)Climate Action Tracker, Glasgow'a yaklaşan ülkeler tarafından taahhüt edilen hedeflere ulaşılsa bile, yüzyılın sonuna kadar küresel sıcaklıkların hala 2,4 santigrat derece artacağını hesapladı. Bu oran iklim krizinin yaşam ve ekosistemler üzerinde hayal edilemez bir bedele yol açtığı 1,5 derece eşiğinin çok üzerinde...

Kapitalist-Emperyalist Sistemin Glasgow Konferansında Yüksekten Atıp Tutmalarına Dair

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı Glasgow İklim Zirvesine dair Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmin takipçisi bir yazar ve araştırmacı olan Nadi Duniya'nın revcom.us sitesinde yayınlanan bir mektubudur.

Kaynak için: [A Reflective Rant on This Capitalist-Imperialist System's Glasgow Conference How Many Children Did the "Glasgow Fiasco" Doom to Die? A Confrontation with Reality | revcom.us](#)

"Epistemoloji ve ahlakın çakıştığı bir an vardır. Bir an gelir ve durup şöyle demeniz gerekir: Sırf sizi rahatsız hissettiriyor diye bir şeye bakmayı -veya ona inanmayı- reddetmeniz kabul edilebilir değildir. Ve bir şey sırf sizi iyi hissettiriyor diye ona inanmaya devam etmeniz de kabul edilebilir değildir." – Bob Avakian

**"Glasgow Fiyaskosu" Kaç Çocuğu Ölüme Mahkum Ediyor?
Yüzleşilmesi Gereken Bir Gerçeklik**

Yukarıdaki alıntıdan esinlenilmiştir:

Eğer bu sistemin -kapitalizm-emperyalizm sisteminin- omuzlarımızdan atılacağı, 7 milyarı aşkın insanın omzundan atılacağı bir durum varsa Glasgow bunu reddedilemeyecek bir biçimde göstermiştir. Bu zirve, bu sistemin insanlığın karşı karşıya olduğu varoluşsal krize yönelik uzun zamandır beklenen cevabı olacaktı. Ve bu sistem ve onun yöneticileri, koca bir BOŞ KÜMEYLE geldiler; bu gezegenin insanlarıyla ve gezegenin kendisiyle, ekosistemlerin çeşitliliği ve hayatın kendisiyle dalga geçtiler.

İnsanlığın küresel ısınmayla karşılaştıkları (karşılaşacakları) sorunlar ile Glasgow'un gittiği doğrultu arasındaki fark -veya bilişsel uyumsuzluk- hayret verici. Bu durum kanser teşhisi konulup basit bir ağrı kesiciyle eve gönderilen bir hastaya benziyor.

Eğer korkunç sonuçları olmasaydı bu beceriksiz ahmakların ağız dalaşı belki komik olarak görülebilirdi! Bu krize bir cevapları YOK -bu üzerine çivi çakılmış bir gerçek- eğer bunu görmüyor, eğer dünya halkları olarak duymuyor ve çıkarılması gereken dersleri almıyorsak bizlere de yazıklar olsun! Sadece kısaca insanlığı bekleyen bu muazzam trajediden bir kesiti ele alalım-bu hepimizin yüzleşmek zorunda olduğu ahlaki bir zorunluluk:

Örneğin Pakistan'da "yanan ülkede" veya Güney Asya'da yaşayan insanlar için bunun ne anlama geldiğine bakalım. Aşağıdaki Time dergisinden bir kesit:

Pakistan'ın Jacobabad şehrinde saat henüz daha 7, ama dingil akslı araç sürücüsü Ahsan Khosoo şimdiden terler içerisinde ıslanmış durumda. Geçtiğimiz iki saat boyunca 24 yaşındaki emekçi mahallelerine bidonlarla su taşıdı. Su her seferinde bidonlardan yere doğru döküldüğünde, yere değen su gayet duyulabilir bir tıslamayla buhara dönüyor. Khosoo havanın sıcak olduğunu kabul ediyor ama bu durmak için bir bahane

değil. Günün saatleri ilerledikçe hava daha da ısınacak ve dahası başka ne seçeneği var ki? Kafasını bir kova suyla ıslatmak için ara verirken, ‘‘Bütün ülke sıcaktan yansa da çalışmaya devam edeceğiz’’ diyor.

Jacobabad, Pakistan’daki, Asya’daki hatta belki dünyadaki en sıcak şehir olabilir. Khosoo, tevekkül içerisinde kafasını sallıyor. ‘‘İklim değişikliği. Bizim bölgemizin problemi bu. Her sene sıcaklıklar artıyor ve seneye daha da fazla artacak.’’

...şehir şimdiden 51.1 derece sıcaklığa ulaştı. Komşu şehir Sahiwal’daki benzer sıcaklıklar bir elektrik kesintisi de eşlik edince havalandırmanın kapanması sonucu hastanede yoğun bakımdaki sekiz bebeğin ölümüyle sonuçlandı. Sindh eyaletinde yaz ayları şakaya gelmiyor. İnsanlar ölüyor.

Böylesi durumlarda nefes almak imkansız olmasa da çok zor. Hava çok ağır bir perde gibi, boğucu bir şekilde nefes almak için harcanan yoğun çaba yorucu; özellikle de solunum sıkıntısı olanlar için... Bu durum Güney Asya’nın pek çok mega şehrinde görülmeye başlandı, Daka’dan Delhi’ye, Lahor’a... Her biri onlarca milyonluk nüfuslarıyla, bu sistemin işleyişi yüzünden kırsaldan akın eden nüfusla büyüdükçe büyüyor. [bkz. [Cinsel Sömürünün “Endüstrileşmesi”, Emperyalist Küreselleşme ve Cehenneme İniş | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#)]

Pakistan nüfusunun büyük çoğunluğu kritik bir hayat kaynağı olarak İndus Nehri’ne bağımlı. Hem içme suyu için hem de tarım ve mahsullerin ihtiyacı olan sulama kanalları açısından böyle. Pakistan’ın 216 milyonluk nüfusunun neredeyse %75’i İndus’un şevlerinde yaşıyor... Burası tamamen kuruma tehlikesiyle karşı karşıya, nehri besleyen buzul kaynakları küresel ısınmadan kaynaklı eriyor ve bu durum bölgeyi dünyadaki en hassas ‘‘su kulesi’’ yapıyor. İndus Vadisi dünya medeniyetlerinin altı beşiginden bir tanesi, bunların her biri Nil, Fırat, Dicle ve Ganj Nehirleri gibi nehirlerde merkezleşmiş durumda

Bu sistemin işleyişinin ironisi: Pakistan, küresel ısınmaya sebep olan dünya sera gazı salınımının %1'inden daha azından sorumlu.

Kaynak sularının olmadığı bir dünya neye benzer? UNICEF şimdiden dünyada küresel olarak, çocukların 1/3'inin "yetersiz suya" maruz kaldığını tahmin ediyor; düzenli veya tutarlı bir şekilde içme suyuna erişimin olmaması için söylenen daha usturuplu bir terim. Bir durun, bir ara verin ve düşünün, dünyadaki üç çocuktan biri içme suyu sıkıntısı çekiyor! Ve bu durum küresel ısınmaya bağlı "kuraklıklar, su stresi, mevsimsel ve senelik değişimler, kirlenme, su ihtiyacına artan talep ve bunun rekabeti mevcut su kaynaklarının kurumasıyla sonuçlanarak" daha da kötüleşecek.

Örneğin bu durumun büyük sahil şeritleri olan ülkeler için ne anlama geldiğine bir bakalım. Örneğin Bangladeş. Su seviyesinin artması sonucu sayıları 30 milyona kadar çıkabilecek olan en az 15 milyon Bangladeşli kesin olarak yerinden olacak. Gezegendeki en yoksul insanlardan bazıları... Bu ölçek ve kapsama alanı, bu tabloya Endonezya'yı, Pasifik'teki ve Hint Okyanusu'ndaki düşük rakımlı adaları eklediğimizde daha da büyüyecek...

Göz önündeki gerçekliği, Amerika ve Çin gibi ülkelerin rekabetten gelen farklılıklarının önüne geçemeyerek ''bağlayıcı olmayan'' sera gazı indirimi anlaşmalarını dahi açıklamadığı Glasgow'da yaşananlarla bir kıyaslayın. Basına baktığımızda Paris'teki son zirvede Obama hükümetinin ''devasa'' beyanları yerlerini ormansızlaştırma, metan salınımı ve kömür üretimi ile ilgili küçük çaplı anlaşmalara bıraktı. Ancak özetle daha önce de söylediğimiz gibi bu koca bir SIFIR, ve insanlıkla dalga geçmekten daha ötesi değil.

Bu bildiklerinizden hareketle [wpdiscuz-feedback id="omddu70isg" question="Nasıl bir hareket olacağına dair görüşlerinizi bekliyoruz." opened="0"]HAREKETE GEÇME[/wpdiscuz-feedback] -ve bilmediklerinizi öğrenme-

zamanı! Bob Avakian'ın bu sorun ve çözümü karşısındaki eşsiz çalışmalarından öğrenme ve harekete geçme zamanı!

Glasgow fiyaskosunun, sahtekarlığının ve başarısızlığının altında yatanlar kapitalist-emperyalist sistemin farklı sermaye ve ulus bloklarının baskın olma ve kar birikimi için rekabetinde çevreyi ''dışsallaştırmasının'' dinamiklerinin ve işleyişinin bir sonucudur. Glasgow'da resmi olarak yansıyanların müdafileri kısmi olarak çok fazla değil, fakat onun altında yatan sistemin müdafileri, böylesi miadını doldurmuş, kapitalist-emperyalist sistemin müdafileri çok daha fazla!

Böylesi korkunç bir "negatif" senaryodan çıkabilecek "pozitif" senaryonun gerçek bir potansiyeli var, bu sistemin ufkundan kurtularak bu sorununun gerçekten üzerinde çalışabileceğimiz, insanların bu durumun aciliyeti ve varoluşsal yapısının farkındalığını artırarak bu olasılığı hızlandırabilir ve bu sistemden kurtularak **GERÇEK bir devrim** yapabiliriz. Bu sistemin radikal derecede farklı bir alternatifi var, **GERÇEK bir devrim** ile bu sistemi devirerek gerçekten sosyalist bir sistemi hayata geçirebiliriz.

Yaşanan bu süreç, ABD'de devrimin mümkün olduğu nadir zamanlardan bir tanesidir. Bu çok sık olan bir durum değildir ve ABD'nin dünya emperyalist piramidindeki baskın konumu göz önüne alındığında insanlık için oyunun gidişatını değiştiren bir şey olacaktır.

Aynı zamanda Bob Avakian'ın yazmış olduğu *Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*'da radikal olarak farklı bir sistemin çerçevesinde MUazzam bir pozitiflik var. Sömürü ve baskının olmadığı bir dünyaya dönüşümün ekonomik ve siyasi temellerinde; toplumun çevre ile etkileşiminde, varlıklı emperyalist ülkelerdeki ziyan tüketiminin de dönüştürüleceği bir çerçeve var. Bob Avakian'ın yeni komünizmi geçmiş komünist tecrübelerin ve teorinin güçlü yanlarını olduğu kadar zayıf yanlarını da kavırıyor ve gezegenin

koruyuculuğu da dahil olmak üzere insanlđđın kurtuluğu meselesini daha önce ele alınmamış bir biçimde yeni bir çerçevede ele alıyor.

Birisi bu derece korkunç bir durumla karşılaştığında ve bunun bir çözümü olduğunda, bir ‘‘çıkış’’ olduğunda bu çıkışa sırt çevirmek ahlaki olarak vicdansızlıktır... Pek çok ama pek çok pasif gözlemcinin daha iyi bilmeleri gereken şey şudur: Böylesi bir durumda tehlike altında bulunan insanlđđın geleceği için bu meseleyi derinlemesine araştırmak, anlamak ve harekete geçmek zorundasınız!

7 milyarı aşan insan için, insanlık için **NEDEN DAHA AZINA RAZI OLALIM?**

Glasgow'daki Başarısızlık ve Sahtekarlık: Bu Sistemin Küresel Isınmaya Bir Yanıtı Yok!

Editörün Notu: Aşağıdaki makale 8 Kasım 2021 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: [Beneath the COP26 Facade of ‘‘Breakthrough’’ Climate Agreements Failure and Fraud at Glasgow: This System Has No Answer to Global Warming | revcom.us](#)

Glasgow COP26 uluslararası iklim konferansı bir haftadan uzun süredir devam ediyor. Konferansta varılan anlaşmalar, gezegeni kurtarmak için büyük ilerlemeler olarak selamlanıyor. Bu

zalimce bir aldatmacadır. Taahhüt edilen önlemler -ve imzalayan hükümetlerin bu taahhütlere uyma zorunluluğunun bile olmadığını lütfen unutmayın- gelişmekte olan iklim felaketinin ölçeği ve aciliyetiyle gülünç bir şekilde uyumsuzluk içinde. Gerçek amaç kapitalist-emperyalist sistem tarafından gezegenin devam eden tahribatına bir kılıf sağlamaktır.

Şimdiye kadar yapılan kritik anlaşmalara bir göz atmak, gerçeği açıkça ortaya koymaktadır.

1) Ormansızlaşma Anlaşması: Ormanlar Kesilip Yakılırken Boş Vaatler

Glasgow konferansındaki yaklaşık 100 delege, dünyanın büyük ormanlarının yok edilmesini durdurmak için küresel bir taahhüt imzaladı. İngiltere Başbakanı Boris Johnson, bu canavarca boş beyanı “sıcaklığın 1,5 santigrat derece ile sınırlandırılması” için “önemli” olarak selamladı. (1)

Ormansızlaşma -özellikle yağmur ormanlarının ve yaşlı ormanların muazzam tahribatı- çevrenin tahrip edilmesi ve türlerin yok olmasıyla birlikte iklim değişikliğinin büyük bir bileşenidir. Gezegenin ciğerleri sökülüyor. Bir zamanlar karbonu atmosferden çıkarmakta önemli bir rol oynayan Amazon yağmur ormanları kapitalist-emperyalist gelişmeler tarafından yok edildiğinden, şimdi hızla karbona katkı biçimine dönüşüyor.

Anlaşmayı imzalayan ülkeler dünya ormanlarının %85’ini barındırıyor. (2) Ancak bu ormansızlaşma anlaşmalarının, kağıt üzerinde kalmalarının uzun bir tarihi var. 2005 yılında, BM Ormanlar Forumu, 2015 yılına kadar “dünya çapındaki orman örtüsü kaybını tersine çevirme” taahhüdünde bulundu. 2014 yılında ormanlarla ilgili New York deklarasyonu, 200 ülke ve yerli halk örgütlerinin 2020 yılına kadar ormansızlaşmayı yarıya indirme ve 2030 yılına kadar sona erdirmeye taahhüdünde bulundu. .

0 zamandan beri gerçekte ne oldu? Ortalama olarak, New York

anlaşmasının imzalanmasından bu yana geçen yıllarda orman kaybı oranları %41 daha yüksek olmuştur. (3)

Geçmişteki beyanlara uygun olarak, Glasgow anlaşması ormansızlaşmayı durdurmakla ilgili değildir:

*Yeni anlaşma, sonradan enerji için yakılan odun peletleri yapmaya yönelik ağaç tarlaları oluşturmak için eski ormanları kesen yaygın uygulamayı durdurmaz. Emperyalist ülkeler, bu peletleri yakmanın “karbon nötr” olduğunu ve çevreye yardımcı olduğunu iddia ediyor; dolayısıyla buna anlaşma kapsamında izin veriliyor.

*Yeni anlaşma, ağaçlar kesilse ve yaşayan ormanlar tamamen yok edilse bile, arazi başka ticari kullanımlar için geliştirilmemişse veya ağaç çiftliği tarlaları olarak yeniden dikilmişse bunun teknik olarak ormansızlaşma olmadığını belirten BM tanımlarına göre gidiyor. (4) Ancak ağaç çiftliği tarlaları, birçok bitki ve hayvan türünün tarihsel olarak evrimleşmiş evleri olan gerçek ve yaşayan ormanları yok etmeyi ve bu çeşitliliği kesilip satılacak tek bir türle değiştirmeyi içerir. Gerçek ise, yaşayan ormanlar ağaç dikimlerinden çok daha fazla karbon emer.

*Yeni anlaşmanın, verilen taahhütlerin yerine getirilip getirilmediğini kimseye bildirme taahhüdü bulunmuyor.

*Ormanların kesilmesinin ne zaman ve nasıl durdurulacağına dair ortada bir takvim veya somut bir plan bulunmamaktadır. (5)

Brezilya Devlet Başkanı Jair Bolsonaro'nun bu boş sözü hemen imzalamasına şaşmamalı; görevde olduğu üç yıldan kısa bir süre içinde, Amazon yağmur ormanlarının 10.000 mil karelik yıkımına başkanlık etti.

Özetle, Glasgow'un ormansızlaşmaya son verme taahhüdü gerçek bir şey talep etmiyor ve emperyalist yöneticilere ormanlar için endişelerini dile getirmeleri için koruma sağlıyor. Bu

arada, kar odaklı sistemleri pervasızca yakıyor, ormanları kesiyor ve yok ediyor... bununla birlikte ormanları ve yaşam biçimlerini savunmaya çalışırken ormanlarda yaşayan halklara soykırımcı baskı uygulanıyor.

2) Metan Anlaşması: Büyük Karbon Emisyonlarını Sürdüren Bazı Küçük Azaltmalar

Metan, atmosferdeki ısıyı hapseden güçlü bir sera gazıdır. Metan, mevcut küresel ısınmanın önemli bir bölümünü yönlendiriyor. Petrol, doğal gaz, kömür üretiminin bir yan ürünü olarak atmosfere gidiyor; tarımı etkiliyor ve çöplüklere neden oluyor. Metan, karbondioksitten 80 kat daha güçlüdür, ancak atmosferde yalnızca 20 yıl kalır. Karbondioksit ise atmosferde yüzlerce yıl kalır.

Glasgow'dan önce ABD Çevre Koruma Ajansı metan emisyonlarını azaltmak için bir dizi kural açıkladı. Ve Glasgow'da 40 ülke metanı azaltmak için bir anlaşma imzaladı. Anlaşma, sera gazlarında büyük azaltmalar için bir umut olarak selamlanıyor ve gerçekten hayata geçerse metan emisyonlarında bazı kesintilerle sonuçlanacak. (7)

Ancak büyük resim ne diyor? Emperyalistler aslında şöyle diyorlar: "Bakın, fosil yakıta dayalı ekonomilerimizden gelen metanı azaltacağız... Bunu petrol kuyularından ve doğal gaz alanlarından gelen sızıntıları kapatarak yapacağız... ama fosil yakıt üretimini temelde aşağı çekmeyeceğiz."

Ardından metan vaadini küresel ısınmaya karşı kararlı eylemin kanıtı olarak kullanıyorlar. Koca bir yalan. Glasgow'un YAPMADIĞI şey, fosil yakıt üretimini büyük ve hızlı bir şekilde keserek ve ekonomileri yenilenebilir enerjiye doğru radikal bir şekilde yeniden yapılandırarak CO2 emisyonlarını azaltmaktır. Kontrol edilemeyen karbon emisyonlarının ve hızla ısınan bir gezegen, kabus yörüngesine daha fazla kilitleniyor.

Kömür Anlaşması: "İklim Başkanı Biden" En Kirli Yakıtı Bitirmeyi Bile Taahhüt Edemez

Kömür, atmosferdeki karbondioksite katkıda bulunma açısından en kirli yakıttır. Glasgow’da 40 ülke kömürün aşamalı olarak kaldırılması için bir anlaşma imzaladı. Konferansın başkanı Alok Sharma, “kömürün sonu görünüyor” dedi. (8) Ancak gerçek şu ki, en büyük kömür tüketicileri ve en büyük üreticilerden bazıları anlaşmayı imzalamadılar bile. Dünya kömürünün üçte ikisini yakan Çin ve Hindistan, büyük bir kömür üreticisi olan Avustralya da anlaşmayı imzalamadı.

Gerçek şu ki, Glasgow kömür anlaşmasının herhangi bir son tarihi yok; sadece büyük ekonomilerin “2030’larda (veya ondan sonra mümkün olan en kısa sürede)” kömür enerjisini aşamalı olarak durdurma taahhüdünde bulunduğunu söylüyor. Dünyanın geri kalanı 2040’larda kömürü aşamalı olarak kaldıracak. Ayrıca kömürü azaltan ülkelerin bunun yerine doğal gaz gibi diğer fosil yakıtlara dönüp dönemeyecekleri belli değil. (9)

ABD’ye gelince, ABD kömür üretimini aşamalı olarak durdurma anlaşmasını imzalamadı. Bu yüzden ABD’deki çoğu insan kömür anlaşmasını da hiç duymadılar. Görüyorsunuz, ABD hükümeti bunu rakiplerini yenmek için kullanamaz, bu yüzden bu konuda sessiz kalıyorlar. ABD anlaşmayı neden imzalamadı? Çünkü kömür, ABD enerji üretiminde hâlâ büyük bir rol oynuyor ve önemli bir kâr kaynağı. ABD’deki elektriğin %20’si kömürle çalışan elektrik santrallerinden geliyor. ABD aynı zamanda dördüncü en büyük kömür ihracatçısı. ABD’nin “iklim liderliği” iddialarının mide bulandırıcı bir başka ifşası mı?

Glasgow’da toplanan hükümetler, çevresel krize yanıt vermekten tamamen aciz olduklarını gösterdiler. Konferansları bir başarısızlık ve sahtekarlıktır. “Blah, blah, blah” demekten bile daha kötüdür. **Bu sistem ve yöneticileri, insanlığı uçurumdan aşağı atıyor. Yalnızca devrim bizlere gezegeni kurtarma şansı verebilir.**

Referanslar:

1. “İngiltere Başbakanı Boris Johnson, ormansızlaşma konusundaki anlaşmanın, sıcaklık artışlarını 1,5 santigrat derece ile sınırlama konusunda çok önemli olduğunu söyledi.” <https://www.cbsnews.com/news/deforestation-end-pledge-2030-cop26/>
2. <https://theconversation.com/deforestation-why-cop26-agreement-will-struggle-to-reverse-global-forest-loss-by-2030-170902>
3. <https://theconversation.com/deforestation-why-cop26-agreement-will-struggle-to-reverse-global-forest-loss-by-2030-170902>
4. <https://news.mongabay.com/2021/11/cop26-glasgow-declaration-salvation-or-threat-to-earths-forests/>
5. <https://news.mongabay.com/2021/11/cop26-deforestation-ending-commitment-must-hold-leaders-accountable-commentary/>
6. Atmosferdeki metan konsantrasyonu, son 800.000 yıldaki herhangi bir zamandan daha fazladır. Metan, atmosfere ulaştıktan sonraki ilk 20 yılda karbondioksitin ısınma gücünün 80 katından fazlasına sahiptir.

CO2 atmosferde çok daha uzun süre kalır. Günümüzün ısınmasının en az %25’i insan eylemlerinden kaynaklanan metan kaynaklıdır. Metan emisyonlarının sadece %37’si fosil yakıt çıkarmanın bir yan ürünüdür. %36’sı tarım ve hayvancılıktan ve %17’si evsel atıklardan kaynaklanan çöplüklerden geliyor – yaklaşık %9’u diğer.
<https://www.epa.gov/ghgemissions/overview-greenhouse-gases>
7. New York Times 1. sayfa başlığı: “Uluslar Metan Emisyonlarını Azaltmak ve Ormanları Kurtarmak İçin Anlaşmalar Yaptı”
<https://www.nytimes.com/2021/11/02/world/europe/climate-summit-methane-forests.html>
8. 40’tan Fazla Ülke, BM İklim Zirvesi’nde Kömür Enerjisinin Kullanımını Sonlandırma Sözü

9. Gaz, yakıt olarak yakıldığında kömürün yaklaşık yarısı kadar karbondioksit üretir, ancak yine de sera gazı emisyonlarının ana kaynağıdır.

Glasgow Rezilliği... Ne Cüretle “İklim Liderliği” İddiasında Bulunuyorlar?

Editörün Notu: Bu makale 1 Kasım 2021 tarihinde revcom.us çevre yazı grubu tarafından kaleme alınmıştır.

Kaynak için: [Glasgow Obscenity... How Dare They Claim “Climate Leadership” U.S. #1 Culprit for Climate Crisis | revcom.us](#)

ABD İklim Krizinin Bir Numaralı Suçlusudur!

Dünya hükümetleri küresel iklim zirvesi için Glasgow'da toplanırken, bu buluşma özellikle de günümüzde ABD ile Çin arasında (1) ve ikincil olarak da Rusya gibi ülkeler arasındaki çok keskin ve yoğunlaşan emperyalistler arası rekabet bağlamında gerçekleşmektedir. Sözde resmi “uluslararası topluluğun” -ki bu çatışmalarla dolu ve çatışan çıkarlar tarafından yönlendirilen bir “topluluktur”- bu sistem altında küresel ısınma sorununu çözmek için bir araya gelememesinin nedeni de budur. (2) Glasgow'da tam olarak ne olacağını bilmesek de -Paris gibi geçmiş anlaşmalardan ne olduğunu biliyoruz- Glasgow'a giderken sunulan ilk emisyon azaltma hedefleri tarihin bu anında ihtiyaç duyulan düzeyine yaklaşıyor. İklim biliminin gelişimini ve krizin büyüklüğünü daha iyi anlamamız gerekiyor.

Bunun bir parçası olarak, ABD ve Biden'ın baskın bir şekilde

“iklim liderliği” iddiasıyla “halkla ilişkiler” cephesinde yoğun bir düzmece izleyecek olmaları muhtemel. ABD bir yandan iklim değişikliğinin tarihteki en büyük itici gücüdür; defalarca uluslararası iklim anlaşmalarını sabote etmeye ve engellemeye çalışmıştır. ABD’de kişi başına ortalama karbon emisyonu, dünyadaki herhangi bir büyük endüstriyel ekonominin en yükseğidir, ABD dünyanın en büyük petrol ve gaz üreticisidir. Öte yandan Demokratlar, iklim değişikliğiyle mücadelede geç kaldıkları için küresel emperyalist rakiplerine karşı puan kazanmaya çalışıyorlar! Biden aynı zamanda, bu kokuşmuş sürecin Demokratların ABD’deki kendi sosyal tabanını -ki bu taban iklim hakkında gerçekten endişe duyan insanlardan tüm kesimleri içerir- uzaklaştıracak düzeyde açığa çıkmaması için de manevralar yapacaktır.

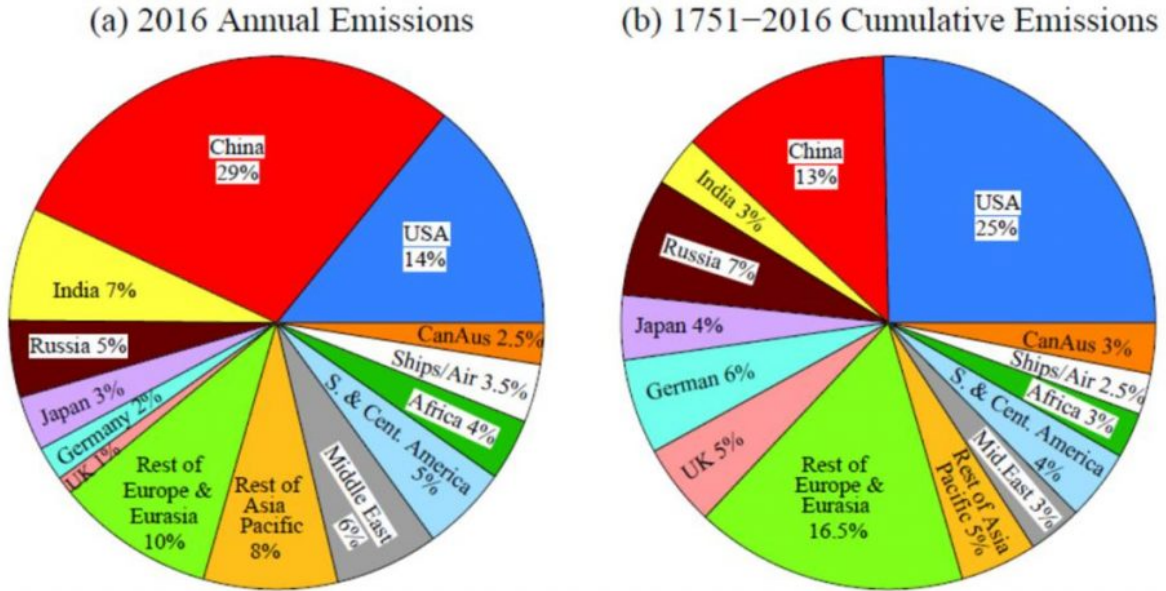
Bu durum göz önüne alındığında, sera gazı emisyonlarından ve buna bağlı küresel ısınmadan orantısız olarak sorumlu olmak da dahil, asıl mevzunun ne olduğuna dair bilimsel bir bakış açısına sahip olmak önem kazanmaktadır. Böylece sözleri ve eylemleri eleştirel olarak değerlendirilebilir.

İşte temel resim: Mevcut seviyelerde, Çin, fosil yakıtların kullanımından dolayı dünyanın en büyük karbondioksit (CO₂) yayan ülkesidir ve ABD de ikinci en büyük ülkesidir. Çin, küresel ısınmaya neden olan başlıca sera gazlarından biri olan CO₂’yi ABD’nin iki katından fazla salıyor. Çin açısından dünyadaki emisyonların yüzde 29’u geçerliyken, ABD için yüzde 14 olarak kendini gösteriyor.

Ancak tarihsel sorumluluk ve küresel ısınmaya neden olan faktörler açısından daha önemli olan istatistik, 1700’lerin ortalarındaki Sanayi Devrimi’nden bu yana kümülatif sera gazı emisyonu miktarıdır. Bu çok önemlidir, çünkü sera gazları bir kez atmosferde olduğunda, bazıları yüzlerce yıl orada kalır.

Öncelikle gerçek şudur: ABD, İngiltere ve Batı Avrupa, 1751’den 2016’ya kadar tüm CO₂ emisyonlarının yüzde 52’sinden doğrudan sorumlusudur.

ABD bu kümülatif emisyonların yüzde 25'inden tek başına sorumludur. Bu nedenle küresel ısınma konusunda alarmı erkenden çalanlardan biri olan iklim bilimci James Hansen'in belirttiği gibi "Amerika Birleşik Devletleri, küresel sıcaklık artışından açık ara diğer tüm uluslardan daha fazla sorumludur." (3)

Emisyonlar: Ülke veya bölge başına 2016 ve kümülatif 1751-2016. Kaynak: James Hansen, Climate Change in a Nutshell: The Gathering Storm, 18 Aralık 2018.

Statista.com'a göre, "Amerika Birleşik Devletleri, sanayi devriminin doğuşundan bu yana atmosfere 400 milyar metrik tondan fazla karbondioksit saldı. Bu rakam ABD'yi açık arayla küresel karbondioksit emisyonlarına en büyük katkıda bulunan ülke yapıyor ve ikinci en büyük emisyon salan ülke Çin'den neredeyse iki kat daha fazla emisyon ürettiğini gösteriyor." (4) Statista muhabirinin belirttiği gibi, "20. yüzyılın başlarına bölgesel CO2 emisyonlarının çoğundan Avrupa, özellikle de sanayileşmenin ilk yayıldığı İngiltere sorumluydu. Amerika Birleşik Devletleri, ülke büyük bir süper güç haline gelirken 1850'lerin ortalarına kadar emisyon seviyelerine damgasını vurmaya başladı."

Çin'in emisyonları 1976'da sosyalizmin yenilgisinden bu yana kat kat arttı ve hızla yükselen bir kapitalist güç olarak,

enerji için fosil yakıtların (5) en kirlisi olan artan kömür tüketimiyle birlikte ABD emperyalizmi için taşeron bir “fabrikaya” dönüştü. Bütün bunlar, burada ve dünyada bu kapitalizm-emperyalizm SİSTEMİ’nden kurtulma ihtiyacını daha da artırıyor.

Büyük bir tezatlık içinde, dünya nüfusunun en yoksul yarısı -3,5 milyar insan- kümülatif karbon emisyonlarının sadece yüzde 10’undan sorumludur.

Bir diğer önemli ölçü de kişi başına CO2 emisyonları (kişi başına emisyonlar) için ülke rakamlarıdır. Hem kişi başına *mevcut emisyonlar* hem de kişi başına *kümülatif emisyonlar* açısından, Çin ve Hindistan gibi ülkelerin rakamları ABD’dekinden çok daha düşüktür. Hansen’in belirttiği gibi bu durum “Amerika Birleşik Devletleri’nin insanlardan kaynaklanan iklim değişikliği konusunda çok büyük bir sorumluluğu olduğu” anlamına geliyor.

Biden’in dünya sahnesinde olacağı Glasgow Konferansı ortaya çıkarken tüm bunları akılda tutmak son derece önemlidir. Gerçek çözümler veya orantılı emisyon kesintileri olmadan, potansiyel olarak Çin’e karşı da dahil olmak üzere tam bir PR çalışması saldırısı gerçekleştirmek, ABD’nin tarihi sorumluluğunun tüm doğasından ve kapsamından kaçınmak ve bu şekilde bir “iklim liderliği” gerçekleştirmeye çalışmak...

ABD’nin “iklim liderliği” iddiası absürt, gülünç ve açıkçası suçtur; ayrıca iklim krizinin temel nedeni ve çözümüne karşı engeldir.

Referanslar:

1. Mao Zedong’un önderliğindeki Çin gerçek bir sosyalist ülkeydi. Ancak Mao’nun 1976’daki ölümünden sonra kapitalist güçler, sosyalizmi devirmek ve kapitalizmi yeniden kurmak için şiddetli bir darbe gerçekleştirdiler. Bugün Çin’in yöneticileri “komünist parti” adını muhafaza etseler de, Çin, tam anlamıyla kapitalist bir ülke

ve yükselen bir emperyalist güçtür.

Revcom.us'ta Raymond Lotta tarafından yazılan "*Çin Komünist Partisinin 100. Yıldönümünü Anma: Mao ve Devrimin Partisi Değil... Karşı-Devrim ve Kapitalizm-Emperyalizmin Partisi*" başlıklı yazısına bakınız.]

2. Ayrıca bkz. "50 Years Since Earth Day 1: Reflections on the Catastrophe That Is Capitalism-Imperialism" (ilk olarak 2020 Dünya Günü için yayınlanmıştır) ve Raymond Lotta tarafından yazılan "Biden's Climate Summit Chicanery: Poisoning the Planet and Deceiving the People".

3. "Climate Change in a Nutshell: The Gathering Storm" James Hansen, 18 Aralık 2018.

4. Statista.com'a göre 1750'den 2019'a kadar dünya çapında fosil yakıt yanmasından kaynaklanan kümülatif karbondioksit emisyonları.

5. Çin'in kişi başına düşen emisyonları ve kapitalizm restore edildikten sonra emisyonların nasıl arttığına ilişkin bir tablo için bkz:

[China: CO2 Country Profile – Our World in Data](#)

Glasgow Süreci Yaşanırken İranlı Çevreciler 4 Yıldır Adaletsiz ve Acımasız Şekilde Hapiste!

Editörün Notu: Aşağıdaki makale Acil Durum Kampanyası web sitesinde 4 Kasım 2021 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:

<https://www.freeiranspoliticalprisonersnow.org/updates/as-glasgow-unfolds-iranian-environmentalists-near-fourth-year-of-unjust-brutal-imprisonment>

Uluslararası Acil Durum Kampanyası, İran'ın Tüm Siyasi Mahkumları İçin Şimdi Özgürlüklerini Talep Ediyor!

İletişim: (202) 935-1652

press@freeiranspolitikprisonersnow.org

Twitter @IranPrisonEmerg

“Yaban hayatını koruduğunuzu ve tek amacınızın doğal dünyayı korumak olduğunu hayal edin. Normalde yaptığınız iş için ödül alırsınız, ancak İran İslam Cumhuriyeti'nde hapsedilir, işkence görür ve uzun yıllar hapis cezasına çarptırılırsınız. Çevrecilerin durumu, İran'ın acımasız standartlarında çok daha acımasız. Dünyadaki her çevre hareketi onların serbest bırakılması için çağrıda bulunmalıdır.” Alman-İranlı siyasi mahkum Nahid Taghavi'nin kızı Mariam Claren.

Glasgow iklim zirvesi ortaya çıkarken, İranlı sekiz çevre aktivisti, dört yıldır acımasız ve meşru olmayan hapis cezalarına çarptırılmış durumda.

Sözcü Larry Everest, “İran'ın Siyasi Mahkumlarına Özgürlük İçin Uluslararası Acil Durum Kampanyası (IEC), bu çevrecilerin derhal ve koşulsuz olarak serbest bırakılmasını talep ediyor” diyor ve “adalet ve daha iyi bir dünya için mücadele eden herkesi Acil Durum Çağrısını imzalayıp yaymaya çağırıyoruz: **İran'daki Siyasi Mahkumların Hayatları Tehlikede! ŞİMDİ HAREKET ETMELİYİZ!** İran'ın tüm siyasi tutsakları için özgürlük talep ediyoruz.”

Bu başvuru, Cornel West, Noam Chomsky, Gloria Steinem, Ariel Dorfman, Jody Williams, Daniel Ellsberg, Judith Butler ve Raymond Lotta dahil olmak üzere yaklaşık 3.000 kişi tarafından imzalandı ve New York Book Review'ın yaz sayısının arka kapağında yer aldı.

Taher Ghadirian, Niloufar Bayani, Amir Hossein Khaleghi, Housman Jowkar, Sam Rajabi, Sepideh Kashani, Morad Tahbaz ve Abdolreza Kouhpayeh, İran Yaban Hayatı Mirası Vakfı'nın üyeleri.

Ocak 2018'de tutuklandılar, işkence gördüler, hücre hapsinde tutuldular, ABD ile “işbirliği” yapmak veya “ulusal güvenliğe” karşı hareket etmek gibi sahte bir davada suçlu bulundular ve ardından dört ila 10 yıl hapis cezasına çarptırıldılar.

Meslektaşları, İranlı-Kanadalı profesör Kavous Seyed Emami tutuklandıktan kısa bir süre sonra şüpheli koşullar altında gözaltında öldü.

İran İnsan Hakları Merkezi İcra Direktörü Hadi Ghaemi, “işkence altında alınan sahte ‘itiraflara’ dayalı hiçbir kanıt olmadan yürütülen sahte kovuşturmalar” yoluyla yapılan yargılamaları kınadı.

Bir koruma uzmanı ve eski BM çevre danışmanı Niloufar Bayani, fiziksel ve psikolojik işkenceye maruz kaldığı hapisanede “gündüz ve gece 9-12 saat süren sorgulamalar”, sekiz ay

boyunca “tecritte” tutulduğunu ve defalarca cinsel tacize uğradığını yazdı.

“Yetkililerden ne zaman yardım istesem baskılar, tehditler ve işkenceler arttı.”

“İran’da vahşice hapsedilen bu çevre aktivistlerinin sesini dünyaya duyurmanın ve onların sesi olmanın zamanı geldi!”

Avrupa’daki **Burn the Cage/Free the Birds** kampanyasından Kave Milani, “Çevreyi korumak ve çevre uzmanları ile aktivistlerin bilgi ve rehberliğini kullanmak tüm insanların görevidir” diyor. Gericici ve bilim karşıtı İran İslam Cumhuriyeti’nde bilimsel fikirleri kullanılmadığı gibi çevreciler de tutuklanıyor, ağır işkencelere maruz kalıyor ve uzun yıllar hapis cezasına çarptırılıyor.

Onların sesi olmanın ve İran’da vahşice hapsedilen bu çevre aktivistlerinin sesini dünyaya duyurmamızın zamanı geldi!

[wd_hustle id="15" type="embedded"]

Glasgow İklim Konferansı Devletleri, İnsanları ve de Gezegeni Değerlendirmeye Alıyor

Bu Zorlu Durumda Devrim Gereklidir ve Mümkündür – Raymond Lotta’dan Acil Önemde Bir Yazı

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı 31 Ekim’de başlayacak olan Glasgow İklim Zirvesine yönelik Raymond Lotta’nın kaleme aldığı önemli bir yazıdır. Yazının orijinali 25

Ekim tarihinde revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: Glasgow Climate Conference Reckoning The Governments, the People, the Planet... In This Dire Situation, Revolution Is Needed...and Possible –An Emergency Correspondence from Raymond Lotta | revcom.us

Dünya liderlerinin Glasgow İklim Zirvesi 31 Ekim’de başlayacak. Birleşmiş Milletler dünya üzerindeki hemen hemen bütün devletleri bu taraflar arası konferanslara (COP-Conference des Parties) katılması için 25 yıldır bir araya getiriyor. Buradaki sözde amaçları iklim krizini değerlendirerek, fosil yakıtlardan (kömür, petrol, doğalgaz ve metan) karbondioksit (CO2) neşredilerek süregiden küresel ısınmayı frenlemek. Şimdiye kadar bütün bu zirveler; boş sözler ve yeminlerden oluşan apaçık birer maskaralık örneği idi ve bu seneki de büyük ihtimalle diğerlerinden farklı olmayacak. Bu konuyu revcom.us sitesinde irdelleyeceğim, beklemede kalın!

Küresel ısınmanın bilimsel olarak iyice anlaşılmış olduğu 1990 yılından bu yana küresel karbon salınımı %50 arttı! İlk iklim zirvesinin olduğu 1995 yılından -ve onu takip eden yıllık 25 zirveden sonra- iklim acil durumu o gün olduğundan korkunç derecede felaket durumda: Eriyen buzullar ve yükselen deniz seviyeleri, korkunç seller ve orman yangınları, daha fazla ekstrem hava olayı, kuraklığa bağlı mahsul kıtlığı, biyoçeşitliliğin geri döndürülemez kaybı ve on milyonlarca “iklim mültecisinin” kitlesel olarak yerlerinden edilmesi.

Bu felaket gidişatın altında yatan bir neden var. Bu zirvelerde bir araya gelen zengin devletler sahte sofistika beyanlarını belirtirken aslında kapitalist-emperyalist yönetici sınıfların çıkarlarını temsil ediyor ve koruyorlar. Bu devletler; kalbi, kar ve daha fazla kar edebilmek adına

rekabet itkisi için atan kapitalist-emperyalist sistemin zorunluluklarına cevap veriyorlar ve onu cisimleştiriyorlar. Ekolojiye savaş açmış ve onu acımasızca yağmalayan bu sistemdir. İnsan uygarlığını ve hayatın kendisini tehlikeye atarak bizleri uçurumun kenarına sürükleyen bu sistemdir. Sosyalist devrimle tamamen dönüştürülmesi gereken de bu sistemdir.

İklim Saati İşliyor Ancak ‘‘Pratik’’ Reform Arayışı Tehlikeli Bir İllüzyondan İbaret

Evet, iklim acil durum saati gerçekten de işliyor. Pek çok adanmış iklim aktivisti ve bilim insanının işaret ettiği gibi: ısınmanın *her bir seviyesi artık fark ediyor, her geçen yıl fark ediyor... şimdi ne yaptığımız ve yapmadığımız fark ediyor.* Peki bu anlayış ile çıkacağımız yer neresidir? Pek çok dürüst zihniyetli insan mevcut vaziyetin devrimi “beklemek” için fazla acil olduğunu iddia ediyor ve hemen şimdi harekete geçmemiz gerektiğini söylüyorlar.

Evet, gerçekten de HEMEN ŞİMDİ harekete geçmemiz gerekiyor. Ancak soru bu sistemin sınırları içerisinde mi yoksa ondan kurtulmak için bir doğrultuda mı hareket edeceğimizdir! Bir şekilde bu sistemin mantıklı olmasını bekleyebilir miyiz? Gittikçe hızlanan iklim krizi bu soruya bir kanıt oluşturuyor. Hadi çevre hareketinin bir kısmının iklim kriziyle başa çıkmak için ‘‘pratik’’ ve ‘‘acil’’ bir adım olarak 2008 yılında Barack Obama’nın seçilmesinde rol oynarkenki argümanlarını bir hatırlayalım. Bu seçimin ve devamındaki sürecin hasadı “hidrolik kırılma” ve Amerika’nın dünyanın en büyük petrol ve doğalgaz üreticisi olması olmuştur. Bunu ise iklim krizini reddeden Trump/Pence rejimi izlemiştir. Tekrar etmek gerekirse, defalarca ve bilimsel olarak gösterdiğimiz üzere insanlığın yüzleştiği bu varoluşsal seviyedeki krizin temeli bu sistemdir.

Bazıları ise şunu iddia etmiştir: “Devrim yoluyla sosyalizm [bu sistemi gerçek bir devrim yoluyla alaşağı etmek] “ideal”

veya temel çözüm olabilir, ancak yine de bu sistemin sınırları içerisinde çalışma sorumluluğumuz var, çünkü atmosferdeki her karbondioksit artışı orada 300 ila 1000 yıl arasında kalarak küresel ısınma krizini daha kötü hale getiriyor.”

İlk olarak ve basitçe söylemek gerekirse kademeli reformlar bu sistemin temel devinimini (ekolojik felakete doğru) değiştirmeyecektir.

Bunu çok hızlı ilerleyen ve sürekli hızlanan bir yürüyüş bandındaymışsınız gibi düşünün. Hızını küçük bir çentik seviyesinde düşürmeye çalışırken yürüyüş bandının uçuruma doğru hızlanarak ilerlediğini düşünün. Bu bahsettiğimiz yürüyüş bandı kapitalist-emperyalist sistemdir. Ve bütün iyi niyetlere rağmen iklim reformlarının illüzyonal programı bu sistemin ölümcül kavrayışını geciktirmeye yarayabilir. *Bu eforlar ile artışı engellenen her CO2 artışına karşı bu sistem bunun iki katı CO2 salınımı yapıyor. Gerçekten sınırlarına takılıp kalmamız gereken, zamanımızı harcamamız gereken şey bu mudur?*

Hadi gerçekliğe bir bakalım: Sadece dünyadaki emperyalist sistemin geniş eğim çizgisine bir bakalım. Birleşmiş Milletlerin, Glasgow Zirvesi arifesinde yayınladığı rapor ABD de dahil olmak üzere dünyadaki en büyük 15 fosil yakıt üreticisi ülkelerin madencilik ve sondaj planlarının 2030 yılı itibariyle eğer devletler ısınmayı 1.5 dereceye fikslemek istiyorlarsa (pre-endüstriyel seviye) üretecekleri petrol, gaz ve kömür miktarının normalin iki katı olduğunu söylüyorlar. Bir yandan emperyalist “dünya liderleri”, “net sıfır karbon emisyonu” iddialarıyla birbirlerine düşerlerken işin gerçekliği budur.

Ve böylesi bir zamanda, insanlığın varoluşsal bir krizle karşı karşıya olduğu bu durumda yapılması gereken “bu sistem içerisinde reformlara” yönelmek, bu kurallara ve yöneticilerine tabi olmak mı olmalıdır? Bütün bunlar tam da böylesi bir zamanda ABD’de objektif olarak bir devrim için

atılımının mümkün olduğu bir zamanda vuku bulmaktadır! Devrimci komünistlerin (revcoms) *Devrim için Bir Çağrı*'da analiz ettikleri üzere:

“Devrim her durumda mümkün değildir, genellikle yalnızca ender zamanlarda ve durumlarda, özellikle de böylesi güçlü bir ülkede mümkündür. Bu, o ender zamanlardan ve durumlardan biridir. Bu sistemin başı beladadır, kolay ve kalıcı çözümleri olmayan krize ve çatışmalara kapılmış durumdadır. Bu sistemin işleyişi, ülkenin her yanında bu sistem altında çözölemeyecek derin bölünmelere yol açmıştır. Toplum parçalanmaktadır. Yönetenler kendi aralarında şiddetli bir kavgaya hapsedilmişlerdir ve geçmişte olduğu gibi şeyleri bir arada tutamazlar”

Ve böylesine nadir bir zamanda “bu sistem içerisinde reformlara” mı yönelmeliyiz? Bu kurallara ve yöneticilerine tabi mi olmalıyız? Yoksa gerçekten sahip olduğumuz sorunları çözebilecek temelden farklı bir sisteme mi yönelmeliyiz?

Bu Gezegeni Önemseyen Hiç Kimse Dünya Isınırken Buna Seyirci Kalamaz

Glasgow İklim Zirvesi toplanırken Avrupa'da ve dünyada protestocular sokaklara akın ettiler, küresel ısınmaya en çok katkıda bulunan ekonomik yapıları bloke ettiler. Böylesi bir aciliyet ve harekete geçme arzusu, dünyanın bütün yaşayanları için bu seviyede bir sorumluluk hissetmek, özellikle de bu Küresel Güney'in ezilen ve sömürölenlerinden, küresel ısınmayı en çok hissedenlerinden geliyorsa bu kesinlikle hoş karşılanmalı ve daha çok insan buna büyüyen sayılarda katılmalı ve enerji katmalıdır.

Bu gezegeni önemseyen hiç kimse dünya ısınırken buna seyirci kalamaz! Ancak dürüstçe işaret edilmesi gereken bir nokta ise ABD'deki ekoloji hareketinin büyük ölçüde -Biden'in “yeşil” yasal ajandası illüzyonu ve sözlerine hasta ve felç edici biçimde esir olmuş- ve insafsızca Biden'in seçilmesinden bu

yana böylesine pasif kalmasıdır. Bugün burada, ABD’de sokakların devralınmasının ruhu çok daha farklı seviyelerde vuku bulmak zorundadır.

Şu ya da bu seviyede yaşanan kitlesel ve militan protestoların zorlaması sonucu kapatılacak bir petrol hattı veya açılacak bir solar enerji gücü iyi bir şeydir. Ancak bu küresel ısınmanın sorunlarını çözmeyecektir.

Sert Ancak Özgürleştirici Bir Hakikat

Sert ancak özgürleştirici olan hakikat şudur ki, bu sistemin sınırları içerisinde iklim krizi ve iklim acil durumuna yönelik bir çözüm bulunmamaktadır. İnsan aktivitesinin her seviyesinin dönüştürülerek insanlığın bu kriz üzerinde çalışarak, doğayla rasyonel ve sürdürülebilir bir ilişki kurabileceği gerçek bir şans için ihtiyacımız olan şey sistem değişikliğidir. Bir sistem değişikliği yalnızca gerçek bir devrim ile kapitalizm-emperyalizmi alaşağı ederek başarılabilir.

Bizler (burada kullanılan “biz” gezegenin ve geleceği ve insanlığın refahı için kafa patlatan HERKEŞİ içermektedir) gerçekten ihtiyaç duyulan şey üzerinden ilerlemeliyiz. Fosil yakıtlar olmadan hızlı bir şekilde yeniden bir yapılandırmaya gidebilecek, kaynaklarını bilinçli bir şekilde iklim acil durumuna adayacak, bunun için yaratıcılığı salıverecek ve bunu kararlı bir şekilde yapacak yeni bir sistem için kesin, kararlı ve vizyoner bir yol insanlığın özgürleşmesinin, yeni komünizmin mimarı Bob Avakian’ın yazmış olduğu *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyeti için Anayasa*’da bulunabilir.

İnsanlığın ve de gezegenin karşı karşıya olduğu durum varoluşsal bir krizdir! Karşı karşıya olduğumuz mücadele ise bu duruma gerektiği gibi ve bilimsel bir şekilde müdahale edip etmeyeceğimizdir! Bu gezegeni kurtarmak için yapılması gerekenleri kararlılıkla yapmak için adım atmamız gereken bir

zamandır. Ufkumuzu insanlığın ihtiyacı olan devrime çevirmenin vaktidir. Neden bundan daha azına razı olalım ki? Başka bir dünya, çok daha farklı bir dünya mümkündür!

Dünya Yanarken ve Egemenler Glasgow'da Keman Çalarken İnsanlık İçin Tamamen Farklı Bir Gelecek İsteyenlere Çağrı

Bugün dünyada genç olmak demek, iyi bir geleceğin ya da belki herhangi bir geleceğin olmaması anlamına geliyor. Çok önemli bir açıdan, insanlığın ve gezegenin karşı karşıya olduğu varoluşsal krize bir bakın: İnsanları solunabilir kabul edilenin çok üzerindeki sıcaklıklara maruz bırakan ölümcül ısı dalgaları... devasa orman yangınları... kıyı bölgelerinde yaşayan yüz milyonlarca insanı etkileyen denizlerin yükselmesi, buzullar ve buzulların erimesi, aşırı hava olayları ve daha yaygın olarak kuraklık ve sel riskleri altındaki gezegenimiz bildiğimiz gibi yok ediliyor. Ezici bilimsel kanıtlar var: Bu iklim krizi uygarlık için gerçek ve büyüyen bir tehdit oluşturuyor.

İklim değişikliği ile başa çıkmak için bir SİSTEM değişikliğine ihtiyacımız var. *Devrime ihtiyacımız var – Daha azına değil!* Kapitalist-emperyalist sistemin fiilen yıkılması ve onun yerine kökten farklı, gerçekten sosyalist bir sistem getirilmesi gerekiyor. Çok az zaman var ve bu zaman boşa harcanmamalıdır. Dünyanın gözleri, resmi hükümet temsilcilerinin ve bu sistemin baskıcı yöneticilerinin yaklaşımakta olan iklim zirvesi Glasgow'a odaklandığı için, bu

özellikle keskin bir durumu gündeme getiriyor. Ayrıca halkın kitlesel protestolarla eşlik etmesi ve karşı çıkması da muhtemeldir. Yedi milyar insan ve gezegen için varoluşsal bir krizle karşı karşıyayız.

Dünyanın bilim insanlarının fikir birliğini yansıtan son IPCC raporu (1), nesiller boyunca devam eden küresel sıcaklık artışına dair daha da korkunç tahminler ortaya koydu. Dünyadaki tüm ülkeler arasında, yalnızca Afrika'daki küçük ve yoksul bir ülke olan Gambiya 2015 Paris anlaşmalarına uyuyor ve taahhütleri yerine getirme yolunda ilerliyor. Bu yıl -2021-CO2 emisyonlarında kaydedilen tarihteki ikinci en büyük artış bekleniyor. Bu sistemin ve yöneticilerinin, sistemlerinin neden olduğu çevresel krize tepki olarak saçıktıkları vaatleri ve tatlı sözleri için artık zaman doldu ve süreç daha da kötüleşmeye ve yoğunlaşmaya devam ediyor. **Devrime ihtiyacımız var – Daha azına değil!**

Bu devrim mümkündür ve çok uzak bir gelecekte de değildir. Şu anda yaşadığımız bu *Nadir Zamanda* (2) ve ABD gibi bir ülkede mümkündür. Bu sistem sıkıntı içindedir. Toplum parçalanıyor. Demokratlar ve faşist Cumhuriyetçiler bu sistemi ve ABD'nin egemenliğini ve yönetimini nasıl sürdürecekleri konusunda birbirleriyle savaşıırken, yönetici kesimler ciddi bir şekilde bölünmüş durumdadır, bu toplumun örgütlenme biçiminde çözülemeyecek bir bölünmedir. Bütün bunlar, bu korkunç gerçeğin olumlu bir sonucu olan devrim potansiyelini ortaya koyuyor, ancak bu anı yakalamak ve bu potansiyeli gerçeğe dönüştürmek, yanılsamalardan ve sahte "çözümlerden" kurtulmak için halka ihtiyaç var, milyonlarca insana ihtiyaç var. ABD'de yapılacak gerçek bir devrim oyunun kurallarını değiştirecektir; küresel olarak niteliksel ve orantısız bir etkiye sahip olacaktır. ABD, kapitalist-emperyalist sistemin tedarik zincirinin en tepesinde yer almaktadır ve dünyanın en büyük ikinci sera gazı yayıcısıdır.

Bizlere insanlığı ve gezegeni kurtarma şansı vermek için gereken şey budur, daha azı değil. Bu gerekli ve mümkün olan yoldur. Bu küresel kriz hızlanırken “yerel harekete” DEĞİL, bu sistemin politikacılarına yapamayacakları şekilde davranmaları için yalvarmaya DEĞİL, büyük kapitalist güçlerin vaatlerde bulunduğu ve hiçbir niyetleri olmayan veya tutamayacakları hedefler koyduğu Glasgow gibi daha fazla uluslararası konferanstan bir şey beklemeye DEĞİL, umutsuzluğa kapılmaya ve sorumluluktan kaçmaya DEĞİL, kendimize odaklanmaya DEĞİL, gezegen yanarken, türler yok olurken ve ekosistemler çökerken, buzullar erirken ve okyanus seviyeleri yükselirken, aşırı hava olayları yoğunlaşırken ve daha sık hale gelirken bunlara ihtiyacımız yok. Yüz milyonlarca insan “iklim mültecileri” olmak durumunda kalıyor ve en çok etkilenenler, özellikle de küresel Güney’den en çaresiz ve en yoksul olanlar... Bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin işleyişinin bir sonucudur.

En gerçekçi olmayan şey -deliliğin tanımı- bu sorunun kaynağı ve nedeni olan sisteme güvenmek ve onun sınırları içinde çalışmaktır. Bu kapitalist-emperyalist sistem, insanlığın geliştirdiği kaynakları ve bilgiyi, daha fazla kar ve rekabet etmek için, sermaye biriktirme dürtüsüyle insanlığı ve

gezegeni sömürmek için “genişle ya da öl” şeklinde sürüklenen kapitalistlerin ve onların ulus-devletlerinin ellerine bırakıyor. Politikacılar eğer kapitalizmin bu temel yasalarını çiğnemeye çalışırlarsa toplum işleyemez ve bu sistem altında küresel ısınmanın hızlanmasının nedeni de budur.

Devrim yoluyla ortaya çıkacak kökten farklı, gerçekten sosyalist bir sisteme ihtiyacımız var. Bunun planı, devrimci önder ve yeni komünizmin yazarı Bob Avakian tarafından kaleme alınan *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa’da* ortaya konmuştur. Bu somut vizyon, muazzam bir pozitif faktördür ve devrimden hemen sonra uygulayabileceğimiz ve beraberindeki Sosyalist Sürdürülebilir Kalkınmanın Bazı Temel İlkeleri ile birlikte çalışmaya başlayabileceğimiz bir şeydir. Bu yeni sistem ve devlet gücü ile üretim araçlarının mülkiyetini toplumsallaştıracğıız, ekonomiyi ve toplumu bilinçli ve bilimsel bir planlama temelinde kökten yeniden düzenleyeceğiz ve tüm baskı, sömürü ve düşmanca toplumsal bölünmelerin ötesine geçerek, komünizme ulaşma dünya sürecinin bir parçası olarak, kapitalizm-emperyalizmin türlere ve ekosistemlere yönelik küresel yıkımını durdurmada çok önemli bir rol oynayarak kâr yerine insanların ve gezegenin ihtiyaçlarını ön planda tutacağız.

Eğer gelecek için can atıyorsanız ve gelecek nesiller için yalnızca yaşanabilir bir gezegen değil, insanlığın gerçekten yaşamak isteyeceğı bir dünya görmek istiyorsanız, neden kendinizi bu krizin tek çözümü yani gerçek bir devrim hakkında öğrenmeye ve şimdi çalışmaya adanmışsınız ki? Hemen devrimci komünistlere katılın, kendiniz gibi daha iyi bir gelecek isteyenlerle, sadece kendileri için değil, insanlık için ve içinde yaşayacağımız güzel bir yaşam ağı isteyenlerle birlikte çalışın. Bu devrim ve önderi Bob Avakian hakkında daha fazla bilgi edinin, bunu yayarken revcom.us sitesini ziyaret edin.

Bu sistem altında gezegenimiz için zaman azalıyor, ancak başımızı kaldırırsak potansiyel olarak parlak ve özgürleştirici bir gelecek bizleri bekliyor.

Bu devrime katılın ve cüret edin!

1)Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC), iklim değişikliği ile ilgili bilimi değerlendiren Birleşmiş Milletler organıdır. Altıncı değerlendirme raporunu (AR6) 9 Ağustos'ta yayınladı. Revcom.us'taki bir okuyucudan gelen bir mektupta belirtildiği gibi, bu IPCC raporu, iklim değişikliğinin insanlığa ve gezegenin ekosistemlerine yönelik felaket tehlikeleri hakkında bilimsel olarak çok daha titiz ve endişe verici bir uyarıdır. . Daha fazlası için [buraya](#) gidin.

2)Kaynak için bkz: [Bu Devrimin Mümkün Olduğu Nadir Bir Zamandır – Niçin Böyle ve Bu Nadir Fırsattan Nasıl Yararlanmak Gerek? | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#)

“Devrim yapma nadir fırsatını yakalamak için, karşı karşıya olduğumuz durumun gerçekte olduğu haliyle kabul edilmesi gerekir: İnsanların başlarını kaldırması ve görüşlerini genişletmesi, hemen etraflarındakilerin ötesine bakmaları, yanılsamalardan ve sahte “çözümlerden” kurtulmaları, temel bir anlayış elde etmek için yeni komünizmin bilimsel yöntemini benimsemeleri, gerçekte neler olup bittiğine dair kavrayışlarını derinleştirmeye devam etmeleri, tüm bunlardaki en büyük risklerin neler olduğunu ve tüm bunların içinde radikal değişim için yalnızca çok olumsuz değil, aynı zamanda var olan çok olumlu olasılıkların neler olduğunu kavramaları gerekmektedir.”

Kaynak için: [As the World Burns and Its Rulers Fiddle in Glasgow... A CALL TO THOSE WHO WANT A RADICALLY DIFFERENT FUTURE FOR HUMANITY | revcom.us](#)